REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36
MAY
MR F W BERGSMA,
174 NIAGARA ST
ST CATHARINES, O

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

SEPTEMBER 2, 1966 — No. 765 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

"LABOUR DAY"

Eigenlijk is dit een socialistische feestdag. In Amerika is deze dag ingesteld door de Knights of Labour, een arbeidersbeweging die in 1869 door Uriah S. Stephens werd opgericht en de 'Noble and Holy Order of the Knights of Labour' werd genoemd.

In Europa viert men deze dag op 1 mei. In Amerika werd het vroeger op de eerste zaterdag in juni gevierd, maar sinds 1893 op de eerste maandag in september. In 1894 werd Labour Day door het Congress tot een nationale feestdag verklaard.

Canada besloot in hetzelfde jaar de Labour Day op de eerste maandag in september te vieren; waarschijnlijk omdat men in juni en juli al nationale feestdagen had en deze zodoende te dicht op elkaar zouden volgen.

Vroeger was dit een dag van parades, vlaggen en redevoeringen, waarop het socialisme zich in vol ornaat toonde en haar leuzen openlijk propageerde. Het was de dag van de arbeid. Of misschien beter gezegd: de dag van de arbeider. Die liet zich dan eens gelden. Als arbeider laat men zich zomaar niet in de hoek drukken. Zelfs niet door die kapitalistische afpersers. Dat mocht iedereen wel eens horen. Vandaar die parades, vlaggen en redevoeringen.

Kijk vandaag eens in de binnensteden op Labour Day. De stad lijkt wel uitgestorven. Allemaal trekken ze bij goed weer de natuur in. Hier en daar wordt nog een redevoering gehouden, maar het socialistische vuur schijnt gedoofd. Waarom zou men ook? zo redeneert men. De lonen zijn met flinke sprongen gestegen, je hebt je sociale voorzieningen, je pensioen en wanneer je niet tevreden bent trommel je de lui bij elkaar en ga je staken. Indien het nodig is kan men nog wel in het vuur komen, maar om nu op een zonnige, vrije dag met vlaggen te sjouwen en naar redevoeringen te luisteren, dat kan men niet meer opbrengen.

Ja, vroeger waren er nog lui bij het 'vak' die zich uit de sloffen liepen voor het socialistische ideaal. De organisatie was voor hen eigenlijk iets 'religieus'. Ze noemden zich dan ook de 'Noble and Holy Order of the Knights of Labour'. Later heeft men dat 'noble' en 'holy' maar weggelaten. Het draait immers toch maar om de 'paycheque'. Op een feestelijke vergadering van het N.V.V. ter herdenking van het zoveel jarig bestaan van de neutrale bond kregen de leden dan ook een broodplankje waarin stond gegraveerd: Brood op je plank. Daar gaat het immers om: je dagelijks brood en wat daarbij behoort. Tot zover de socialisten.

Hoe denken wij over ons dagelijks brood? Hoe staan wij tegenover ons dagelijks werk? Heerst dezelfde geest onder ons?

Begrijp me goed, ik vergeestelijk het onderwerp niet en spring niet van het dagelijks brood op het geestelijke voedsel. Neen, ik bedoel heel gewoon het dagelijkse brood, het dagelijkse werk en de wekelijkse paycheque.

Het is ons nu verder onverschillig wat voor werk wij doen, welke functie wij vervullen of hoeveel wij verdienen. De zaak is voor ons — werkgever en werknemer — gelijk. Het komt er voor ons op aan hoe we ons werk verrichten en hoe we onze verdiensten bezien.

Gaat het ons als die rijke, Groninger boer die op zijn sterfbed voortdurend mompelde: "En de rente gaat door, en de rente gaat door"?

Zeggen we als werknemer: Hoe het met de baas en de zaak gaat kan me niets schelen, zolang hij maar zorgt dat ik op tijd mijn loon ontvang? Zegt de werkgever: "Zolang die lui maar hard voor me werken en niet aldoor cigaretjes staan te roken, is het mij wel goed"? Voor beiden gaat het immers toch alleen maar om het brood.

Zou een van de oorzaken van de tegenwoordige stakingen niet te vinden zijn in de verhouding van werkgever en werknemer, in de arbeids-visie die grondt in een verkeerde levensinstelling?

Voor ons is het gevaar groot dat wij evenals sommige dieren de kleur aannemen van de omgeving. Wij gaan meedoen. Vooral wanneer wij in een omgeving werken waar men uitsluitend om het brood werkt wordt het ons wel bijzonder moeilijk gemaakt. In onze 'schutskleur' kunnen we het echter best uithouden in zo'n atmosfeer.

Wij mogen daarom wel op onze hoede zijn en het gesignaleerde gevaar bestrijden met de bede van Mozes op onze lippen:

> Laat uw werk aan uw knechten
> openbaar worden,
> en uw heerlijkheid over hun kinderen;
> de liefelijkheid van de Here, onze
> God zij over ons,
> en bevestig Gij het werk onzer
> handen over ons,
> ja, het werk onzer handen, bevestig dat.

Dat wordt in psalm 90 dus in één adem genoemd: úw werk en het werk ónzer handen. Het heilswerk van God om Israël veilig in Kanaän te brengen en het dagelijkse werk van de Israëlieten in de woestijn. Het staat hier naast elkaar. Terecht! Ons dagelijks werk is niet zo 'onheilig' dat het niet met Gods werk in dezelfde psalm zou kunnen worden genoemd. Het is juist andersom. In het licht van Góds werk krijgt óns werk perspectief. Alleen wanneer wij het zo bezien kunnen wij een zegen (brood en verdienste inbegrepen) vragen op ons werk.

Dat we hieraan op Labour Day — een socialistische feestdag — als christenen nog eens mogen worden herinnerd.

Paul Tameling.

Einde van de werkdag... en binnenkort einde van het vakantieseizoen. De wereldbekende kaasdragers van Alkmaar zien we hier bezig in een andere rol dan het dragen van de kaasberries Op marktdag houden de in het wit gestoken dragers, getooid met kleurige hoeden, ten aanschouwe van honderden fotograferende toeristen, een periode uit de gildetijd in ere.

N. O. P.

door Dr. R. Kooistra

Ja, waarom niet een artikeltje over N.O.P. in onze tijd zo belust op afkortingen, die weer nieuwe woorden vormen. Waar het over gaan zal? Niet over de Nieuwe Oeconomische Politiek van Rusland. Ook niet over de Noord-Oost Polder in de vroegere Zuiderzee. Maar we willen iets zeggen over Nozems, Opstandjes en de Provo's.

Zoals zovele anderen had ik deze zomer ook het genoegen een bezoek te mogen brengen aan het oude Vaderland. Het is toch telkens weer een hele gebeurtenis, dat terugzien van ouders, familieleden, vrienden, kennissen en het land zelf. Ja, dat land zelf, die lage landen bij de zee, heeft zo zijn eigen bekoring, zijn eigenaardige schoonheid en verrassingen. Het is nog steeds het land van de fiets (of die nu bromt of rammelt), al zijn er nog zoveel "scooters" en autootjes. Men is allerwege druk bezig het wegennet aan te passen aan het aantal vervoermiddelen uit binnen- en buitenland. Er heerst voortdurende welvaart. Zelfs allerlei schokken en tegenvallers in de economie kunnen die welvaart niet beknotten. Ja, het is goed in Nederland, beter dan in Frankrijk, veel beter dan in Engeland, (bijna) net zo goed als in West-Duitsland.

Ik ga U niet met "Nederlandse indrukken" vermoeien. Velen hebben er meer of tenminste evenveel van gezien als ik. Voor reisindrukken is het te laat: er wordt teveel op en neer gereisd.

Maar toch, men zou de vraag kunnen stellen, al is het goed in Nederland, gaat het met de Nederlanders wel goed?

Als Christenen hebben we een ingeboren of ingebouwde vrees meegekregen voor de overvloed. De Bijbel waarschuwt ons er tegen. God zegt: "Pas op" in Ps. 49 en 73 en in de Jacobus brief. We herinneren onszelf aan het bekende spreekwoord, vol Hollandse nuchterheid: het zijn sterke benen, die de weelde kunnen dragen.

Wat denkt U van de toestand? vraagt menigeen.

In Amsterdam schudde een Canadees zijn wijze hoofd tegen me. "Materieel hebben ze alles wat hun hartje begeerd, hier," zei hij, "maar geestelijk gezien zitten ze maar raar in de knoei. Ik ben echt blij dat ik in Canada en in "the West" woon." Ja, mijn vriend vond de "wild West" begeerlijker dan Amsterdam, "die als keizerin de kroon draagt van Europa". En toch was hij vroeger zelf ook een Amsterdammer.

* *

We gaan dus iets zeggen over Nozems en Provo's. Mocht U denken dat ze beiden uit "één pot nat" stammen of "met hetzelfde sop overgoten en daarin vervolgens gaargekookt" zijn, dan bent U er wel falikant naast, zeggen zij, die het weten kunnen.

Het verschil is niet alleen dat de nozem niet in het wit gaat en de provo wel. Nee, het zit veel dieper. Laat ik U maar eens laten luisteren naar een zekere mijnheer C. H. W. Vanden Berg, die zo'n beetje de redaktiechef is van een nieuw blad getiteld "Wees geen Zwijger in Uw Kerk", een blad van de Hilversumse jeugd als ik het goed begrijp. Hij schrijft:

> Wat is het verschil tussen een nozem en een provo?
>
> Een nozem is een rebel, die volledig blijft steken in de negativiteit.
>
> Een provo is een revolutionair, die niet alleen protesteert en provoceert, maar ook positieve plannen wil verwezenlijken.
>
> Een provo is een idealist, een pacifist.
>
> Wist U dat sinds het "provotariaat" Amsterdam aanzienlijk veiliger is geworden? We mogen geen onrecht doen door alle langharige en brommerrijdende jonge mensen tot provo's te bombarderen.
>
> Echte provo's rijden trouwens op witte fietsen.

Helaas zijn er nu ook jongelui die menen door op een witte fiets te rijden provo te zijn. Er zijn maar heel weinig echte provo's, de rest bestaat uit herrieschoppers.

De provo verliest zich niet in futiliteiten, ziet de hoofdlijnen, komt eerlijk uit voor zijn mening.

Wij bidden voor Vietnam en doen verder niets, protesteren niet, voeren geen actie tegen deze afschuwelijke oorlog via de politieke partijen. Wij bidden alleen maar. De provo protesteert, hij doet wat, hij bidt niet, maar is wel bereid zich te laten afranselen en de gevangenis in te gaan voor Vietnam.

Weet U waar dit op lijkt? Er is een tijd geweest dat wij Christus verkondigden zonder Zijn koninkrijk. Het communisme in reactie hierop, verkondigde toen het koninkrijk zonder Christus.

De provo lijkt in zijn reactie op de communist, hij bidt niet meer, maar hij doet wel wat!

Wij hoeven niet zonder meer de provo's in alles hun gang te laten gaan, maar moeten hen wel accepteren en heel veel van hen leren.

Gelukkig toonden op het laatste AR convent vele jongeren ook een beetje een provo-mentaliteit door luid te protesteren tegen het conformisme van de A.R., door te protesteren tegen de A.R. kopstukken die de Amerikaanse politiek in Vietnam niet afwijzen.

Over provo's gesproken, hadden wij maar wat meer provomentaliteit!

Nu bericht het **Gereformeerd Weekblad** ons dat er zelfs een proefschrift over de provo's is verschenen van de hand van de sociaal-psycholoog Buikhuisen, dat zo goed schijnt te zijn, dat de provo-kenner nu reeds hoogleraar is aan de universiteit van Groningen in de criminologie (de wetenschap van de misdaad).

Maar Prof. Dr. G. Th. Rothuizen heeft toch nog wel wat kritiek op dit proefschrift van Buikhuisen en komt zelfs tot de konklusie: "promoveren op provo's valt niet mee". Waarom? Omdat de provo's een tijdsverschijnsel zijn en dus aan allerlei veranderingen onderhevig. Buikhuisen kon het verschil tussen nozems en provo's nog niet zo duidelijk zien als de heer van den Berg, C. H. W., die we eerder citeerden. Daarom stelt hij voor de nozems maar provo's te noemen, mensen, die niet slechts protesteren, maar ook provoceren. Maar 't provoceren van de nozems is een vrijetijdsbesteding, terwijl het provoceren van de provo's doel heeft, probeert een bepaalde wijziging in de bestaande koers aan te brengen.

De nozems zijn als de Ier, die twee mensen zag vechten op straat en er op af ging met de vraag: "Met wie mag ik meedoen?" Het gaat dan om de knikkers en niet om het spel. Opstandjes worden dan ook "happenings" genoemd, gebeurtenissen waarbij er iets te beleven valt. Het opstandje is mooi, volgens de nozem, omdat het de rust verstoort en afwisseling brengt, terwijl de provo zich eerst afvraagt of het zin heeft zich te laten afranselen en arresteren.

Het is zo gemakkelijk van het demonstreren en protesteren een beroep te maken, men is dan een professionele protestant of — radikaler nog — provocist.

R. J. Needham heeft er de draak mee gestoken in zijn dagelijkse rubriek in **The Globe and Mail.** Hij protesteert overal. Hij doet graag mee. In Toronto tegen de U.S.A., on Highway 27 op een tractor voor hogere melkprijzen, maar in Montreal met een groep woedende huisvrouwen voor lagere melkprijzen, in Vancouver tegen immigratie van kleurlingen en in Ottawa tegen Rhodesië's politiek van witte suprematie. Dit gaat zo door tot hij in Hamilton bij de stakers van Stelco terecht komt. Hij begint al te schreeuwen: "Weg met de Directie. Brandt de fabriek op. Doodt de grote bazen," maar wordt terstond ingelicht dat dit geen staking is tegen het bedrijf, maar tegen de vakbondsleiders.

* *

Wij hebben hier echter toch wel met een ernstig verschijnsel te doen. Het gaat over het breken van de wet. Soms moet men aan een wetje ongehoorzaam zijn om de gerechtigheid te betrachten. Er is ergens een recht van de opstand. De Vrije Universiteit erkende dit door aan Dr. Maarten Luther King een eredoktoraat toe te kennen. Toch zijn zulke drastische maatregelen als het provoceren is, noodmaatregelen. In het Nederlandse Volkslied laat Marnix van St. Aldegonde Prins Willem verklaren: Den Koning van Hispanje heb ik altijd geëerd. God had aan de Prinsen in vroeger dagen een belangrijke taak gegeven. Tussen de koning (of de keizer) en het volk moesten zij een zeker evenwicht bewaren. In zekere zin hebben zij dikwijls de rechten van het volk vertegenwoordigd. Zij kenden "hun" mensen en kwamen op voor "hun" belangen, waarvoor zij zich verantwoordelijk voelden.

Zo kan men de wet moeten breken in naam van de Wet. Dit is de bedoeling van een sit-down demonstratie. Men doet overlast aan, men pleegt geweldloos verzet, om de aandacht te vestigen op een onrecht.

Het gevaar is echter groot dat indien het provoceren aanvaard wordt als een geoorloofde taktiek en een noodzakelijke maatregel om de overheid of de samenleving met de neus op bepaalde toestanden te drukken, om te ruiken hoe het daar stinkt, dat anderen voor minder belangrijke zaken ook van dergelijke praktijken gebruik gaan maken. Zo gemakkelijk komt het dan tot — wat Needham noemt — Terrorisme voor Tolerantie of tot riots for righteousness (relletjes voor gerechtigheid).

We zien dit met name in de ingewikkelde strijd over de gehoorzaamheid aan injunctions van de overheid met betrekking tot een staking. Door zulk een besluit wordt het aantal mensen dat in de picket-line mag lopen beperkt. Nu gebeurt het tegenwoordig herhaaldelijk dat de bevelen van de overheid op dit punt niet worden gehoorzaamd. Soms volgde daarop straf, maar soms ook niet. Er was geen straf in Sudbury en in Hamilton, waar de unions sterk zijn, maar wel in het zoveel rustiger Peterborough, waar de vakverenigingen niet over grote aantallen beschikken en veel kleinere

(Vervolg op pag. 3)

LEZERS SCHRIJVEN

School Taxes

Recently a mother in Alberta wrote about praying for the Provincial Government for its willingness to see the right that Christian parents have in allotting their taxes for their own Christian schools. The people in Alberta have been successful in this, for which they are to be congratulated. This was quite an accomplishment.

We wonder, however, what is being done or will be done in the future here in Ontario. We should have an idea about this. Our schools are facing higher budgets every year as all things are more costly lately. For some parents the cost of their children's education has come to a point that they wonder how long they will be able to bear it. If our people could pay their taxes for our own Christian schools like the Roman Catholics do, our burden would at least be cut in half. It is our right, as our government representatives very well know.

Soon we are facing another election in Ontario, and it is now the time to approach the candidates as to their opinion about the matter. We who have our Canadian citizenship have the responsibility to inquire and to present this right. Let not the Ontario Alliance of Christian Schools or our lawyer do the job alone. We should make a closed front and everyone of us should write a letter or sign a petition to this extent. And in our prayers at home and in the churches we should invoke God's blessing upon it. When we work for something which is badly needed, we should also pray for it.

M. S. Elgersma

Cayuga, Ont.

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

•

LICENSED MUNICIPAL AUDITOR

•

968 EXMOUTH STREET

SARNIA, ONT.

ED 7-8559

C.L.A.C. — C.T.U.C.

Dear Sir:

In the article "Answer to Mr. Wagensveld" which appeared in Calvinist Contact on August 19, 1966, Mr. S. DeJong made some statements and accusations which I feel require an answer.

However, even if it were allowed, I feel that Calvinist Contact should not be made into a battleground of two rival Christian Unions.

Since Mr. DeJong has referred to the C.T.U.C. in an uncomplimentary manner, we shall reply to him in the official publication of the C.T.U.C., "The Voice". This will appear in the forthcoming issue (September-October) which will be mailed to our readers at the beginning of October.

Anyone interested in reading this reply can obtain a copy of "The Voice", by simply dropping a line to our Head Office, 521 West Fifth St., Hamilton, Ontario. There will be no charge for this service.

Yours truly,
On behalf of the Board of the Chr. Trade Unions of Canada,
Jack Wagensveld,
Field Agent

★

Goed Gezegd!

Verscheidene redacteuren hebben ronduit hun instemming betuigd met Dirk Hoogendoorn's strijd voor vrijheid van organisatie. De C.J.L. Foundation is dankbaar voor deze publieke steun. Hieronder volgen twee van deze uitstekende hoofdartikelen.

S. De Jong
Namens de C.J.L. Foundation

ARBITRARY UNION

The Ontario Supreme Court's ruling that Dirk Hoogendoorn must either pay dues, or their equivalent, to the United Steelworkers of America or lose his job means that Hoogendoorn has lost a long fight against a trade union juggernaut. The company has a contract with Local 6266 of the union which does not permit the employment of non-union members. Hoogendoorn objects conscientiously to paying dues both on religious grounds and because, he says, part of them goes to support the New Democratic Party.

Since he has been working at the company for ten years, this decision is, to say the least, arbitrary and coercive. So is the contract for that matter and there is good reason to believe that this confrontation, litigation and eventual dismissal were all unnecessary. It would be a simple matter for trade union locals to have a committee of shop stewards to whom conscientious objectors to membership could appeal for relief from membership.

The principle is recognized when it comes to serving in the armed forces and the unions would be the first to protest were it taken away. By precisely the same reasoning, genuine conscientious objectors to trade union membership should have a similar recourse available from the unions that purport to guarantee the rights of workers.

Peterborough Examiner,

August 5, 1966.

DOES LONE MINORITY OF ONE HAVE RIGHT TO BE DIFFERENT?

Dirk Hoogendoorn, discharged by Greening Metal Products and Screening Equipment Company of Orangeville, Ontario, because he will not pay dues to the United Steel Workers Of America (USWA), may be making trade union history.

The discharge was ordered by Mr. Justice Campbell Grant who sustained an earlier decision by Judge G. F. H. Moore acting as an arbitrator in the dispute.

Mr. Hoogendoorn worked at the company before the union was certified. In lieu of his USWA dues, he pays $5 each month to the Red Cross. He also pays dues to the union of his choice, the Christian Labour Association of Canada.

Mr. Hoogendoorn steadfastly has resisted all the pressures which were pushing him into paying dues to the USWA. He claims that the union's "indirect subscription" to the theories of Marxism violate his religious views.

We are in full agreement with Mr. Hoogendoorn's right to be different which, we believe, basically is supported by the Canadian Bill of Rights.

There is, of course, another side to the question.

His fellow workingmen at the company apparently have voted to be represented by the USWA in negotiations with the company.

Democratic society, from unions up to the federal government, operates on the rule of the majority and the minority gives way to that majority rule.

However, when the majority does not heed the rights of the minority then surely that is the short step which turns a democratic government into a tyranny.

In many similar instances, such as conscientious objectors to military service, compromises have been found to allow the right of individual to be different from the majority.

In the case of Mr. Hoogendoorn it seems that a reasonable compromise could have been found which could satisfy the majority and the man who stands alone as a minority of one.

It it can't, then it is reasonable to assume that when the right of a lone individual to be different is violated nothing less than tyranny exists.

The Chatham Daily News

Friday, August 12, 1966.

World Wide Travel Service

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE

's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

PETER DE HAAN & SON

Better

CAR SALES, REPAIRS and SERVICE

Two Class A Licensed Mechanics at your service

FINA STATION

1590 MAIN STREET WEST
PHONE JA 9-7944

Geldbelegging

Wist U dat de levensverzekeringmaatschappijen in Canada slechts 35% van hun uitkeringen doen aan de nabestaanden van *overleden* polishouders? De overige 65% wordt door over*levende* polishouders zelf ontvangen in de vorm van pensioenen, studiekapitaal, etc.

Levensverzekering is thans alom erkend als een goede, veilige geldbelegging.

Holland Life biedt U de mogelijkheid om geldbelegging en risicodekking in één polis te combineren. Uw deskundige Holland Life agent zal U over dit onderwerp gaarne vrijblijvend advies verstrekken.

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LTD.

Symbool van Zekerheid . . . sinds 1807

HOLLAND LIFE BUILDING 1130 BAY STREET TORONTO 5, ONTARIO

Hetzij wij dan leven, Hetzij wij sterven, Wij zijn des Heren

(Rom. 14:9)

Om niet te ver van huis te gaan: het eerste gedeelte betreft de zuster van mijn zwager. Het was in 1965-'66.

Een jong gezin met wat jonge kinderen met al het geluk dat God een jong gezin kan geven. Een gelovige familie, die God dagelijks dankte voor de vele zegeningen die Hij hun schonk.

En plotseling . . . daar kwam de slag. De jonge moeder werd ziek, eerst niet erg, maar al spoedig werd het minder met haar, de dokter begon bedenkelijk het hoofd te schudden en raadde aan naar een specialist te gaan. Daar kwam de aard van de ziekte uit, een snel voortgaande kanker.

Daar lag het geluk van dit jonge gezin in puin. Ze waren verslagen en ze voelden de slaande hand Gods. Hoe moest het gaan met dit gezin als de moeder menselijkerwijs gesproken er straks niet meer zou zijn? Gelukkig wisten ze de weg waar ze met al hun noden terecht konden.

Natuurlijk werd ook in de gemeente voor dit gezin gebeden. De jonge moeder had ook al in haar lot berust. God zou zorgen. Ze was eenswillend met God geworden en Hij zou zorgen hoe het dan ook lopen mocht.

De gemeente was natuurlijk ook zeer begaan met het lot dat deze familie getroffen had, maar deze gemeente in Friesland (Holland) had gelukkig ook een gelovige kerkeraad, die vertrouwde op Gods beloften in Zijn Woord, maar die ook wist dat God door Jezus Christus grote krachten aan de kerk had toevertrouwd, en ze toonde dit grote geloof door voor dit gezin een speciale bidstond uit te schrijven.

De gehele gemeente kwam bijeen. De predikant legde in een korte toespraak de nood van dit gezin aan de gemeente voor. Hij bracht naar voren de berusting van dit gezin door eenswillend met God te zijn.

Er werd gezongen en daarna ging hij voor in een hartroerend smeekgebed waarin hij al de noden van dit gezin voor Gods troon bracht. Het was een machtige schreeuw van heel de gemeente (niet maar van een enkeling die hier en daar maar voor dat gezin bad), neen, de gemeente was hiervoor speciaal bijeen geroepen. Allen werden gelijktijdig bij de noden van dit gezin bepaald, en allen hadden gelijktijdig dit gezin in Gods armen gelegd. Ze hadden als het ware de verantwoordelijkheid voor dit gezin, pleitende op Zijn beloften, op God geschoven. Allen zijn na die bidstond vertroost naar huis gegaan met de zekerheid dat God nu dit gezin voor Zijn rekening had genomen en Hij alle dingen wel zou maken.

En wat gebeurde er? Op de bepaalde tijd ging de jonge moeder weer naar haar specialist (ze zocht natuurlijk in de weg der middelen genezing, en dat is Gods weg met ons) en na haar onderzocht te hebben, vertrouwde hij het niet en onderzocht hij nogmaals, en ja, hij kon, o wonder, tot geen andere conclusie komen dan dat de kankeruitbreiding tot stilstand gekomen was, en de oude kankercellen aan het verdrogen waren. Wat een blijdschap! God is een verhoorder der gebeden. Natuurljik zal de jonge moeder aan de dokter verteld hebben van de bidstond, en de dokter (ik weet niet of hij gelovig of ongelovig was) werd die dag bepaald bij de wonderen Gods. Hij had Gods werk gezien, en misschien wordt het zijn behoud.

Natuurlijk, toen het in de gemeente bekend werd, zullen ook vele twijfelaars omtrent zichzelf, meer zekerheid over hun eigen geloof ontvangen hebben. Hetzij wij leven, wij zijn des Heren.

Een ander geval met tegengestelde uitwerking en om nu dichter bij huis te blijven. Het was onze eigen oudste zoon; geboren in de eerste wereldoorlog was hij de eerste om ook ons jong huwelijksgeluk compleet te maken. Hij groeide vrij voorspoedig op, doch moeders voelen dikwijls fijner dan vaders. Ze beweerde dikwijls: "Ik geloof niet dat we dat kind lang zullen behouden". Toen hij een jaar of zes was moest hij al een jaar in een sanatorium kuren. We dachten dat hij er overheen zou groeien, want hij groeide als een normale jongen verder op. Eén ding was er en daarbij kwam mij het gezegde van mijn vrouw dikwijls in gedachen. Hoewel hij in alles net als andere jongens was, waar hij ook aan meedeed, leefde hij dichtbij God. Het was zijn lust en zijn leven de Bijbel te bestuderen, ging graag naar catechisatie en jongelingsvereniging. Zo brak de tijd aan dat hij in militaire dienst moest en daarvoor gekeurd moest worden. Hij werd afgekeurd. Voor hemzelf was het een van de grootste teleurstellingen. Het bleek toen dat hij te zwak was om het militaire leven te verdragen.

Hij was vaak ziek en tenslotte moest hij in het ziekenhuis opgenomen worden. Drie weken later was hij al overleden aan een bloedziekte. Echter, hij was, hoe jong ook, bereid. Een half uur voor zijn dood had hij de woorden van Ps. 42, die de zuster voorlas, not jubelend nagezegd: "Wanneer zal ik komen om voor Gods aangezicht te verschijnen".

De lezer zal begrijpen dat ook voor hem veel gebeden zijn opgezonden. Toen, volgens ons, onverhoorde gebeden. Maar onverhoorde gebeden zijn er niet bij God. Alleen, wij zien dikwijls niet wat het beste is. We hebben voor hem geworsteld in het gebed, maar evenals David, toen hij eenmaal overleden was, toen zouden we hem voor al het geld der wereld niet terug willen hebben. Natuurlijk bleef het gemis, maar toch kon ik op het kerkhof getuigen: "De Here heeft gegeven, de Here heeft genomen, de Naam des Heren zij geprezen," hoewel we niet verstonden waarom God hem op zulk een jeugdige leeftijd had weggenomen. Wij hebben het pas begrepen toen de tweede wereldoorlog uitbrak. Gods wijsheid en almacht had hem, wiens ziel te fijn en wiens lichaam te zwak was, willen behoeden voor de verschrikkingen van die oorlog. Toen hadden we reden om dankbaar te zijn. God wist het alles beter dan wij, en had toch onze gebeden verhoord. Hetzij wij sterven, wij zijn des Heren.

De wereld zegt misschien: Dat is toch heel gewoon dat er mensen doodgaan en in leven blijven? U zegt dit toch niet, of wel? U gelooft toch aan wonderen Gods, of merkt u ze ook niet op?

Nog een geval: In 1962 hadden we hier in Penticton 10 jaar gesukkeld met een kleine groep om staande te blijven. We hadden hulp van Classis en Home Mission Board. In 1962 hadden Classis en Home Mission Board besloten om de geestelijke verzorging stop te zetten. We moesten elke zondag dan maar 75 mijl rijden om naar de kerk te gaan. Dit was te ver en de groep besloot op eigen gelegenheid toch voort te gaan. In de afgelopen jaren was het toch voor ongeveer 75% leesdienst geweest. Nu was het voor 100% leesdienst. Natuurlijk heeft de groep zich niet zonder protest bij het besluit van de classis neergelegd en zijn er lange brieven geschreven om hiertegen te protesteren. De groep meende, dat indien men vol hield, er wel degelijk mogelijkheden waren. Zij had geloof dat God ons niet in de steek zou laten, indien wij ons geloof ook toonden, want onze God beschaamt nimmer en dat is hier op grootse wijze door God zelf gedemonstreerd.

De groep heeft een stuk geschreven in C.C. en meer dan 100 belangstellenden schreven ons. Op onze aanbeveling vestigden zich hier al spoedig meer gezinnen, en van een dienst op zondag konden we al spoedig twee diensten houden en een grotere zaal huren, echter alleen maar voor de zondag. Nu stond hier een klein kerkje met wat grond, dat we vroeger ook al eens hadden geprobeerd te huren, echter zonder resultaat.

Doch wat gebeurde? Onverwacht werd ons dit kerkje voor een redelijke prijs te huur aangeboden. We huurden het voorlopig voor twee jaar met een optie om het binnen deze twee jaar te kopen. We hadden nu meer vrijheid, daar we nu de gehele week over een gebouw konden beschikken voor onszelf. God had dit alles zo bestuurd en de groep groeide, terwijl de classis en de Home Mission Board zich onzer weer aantrokken, zo zelfs dat ze een Lay Missionary in Penticton plaatsten.

Maar als God eenmaal weldaden begint te geven laat Hij het niet bij half werk. Ons kerkje stond in het hart van de city en een grote chain store bood ons een prijs voor de grond. Tenslotte werden we het eens voor 2½ keer de prijs die we er zelf voor moesten geven en het voor ons overschietende bedrag was voldoende om hier voor onszelf een prachtig kerkje te bouwen. Een mooi bouwterrein, zeer gunstig gelegen aan een zijstraat van de hoofdstraat werd door ons aangekocht en binnen enkele dagen wordt met de bouw een aanvang gemaakt. Zijn dit geen wonderen en weldaden van God? Maar nog is het niet genoeg. Om Gods werk compleet te maken werd Ds. Groeneboer van Vancouver hier als Home Missionary voor Penticton beroepen. U ziet, God heeft het geloof van die kleine groep van vier gezinnen niet beschaamd. En in dit geval kan er niemand zeggen: Dit of dat heb ik er voor gedaan, want alles is alleen van God geschied en Hij is de Enige die er voor te prijzen en te danken is.

En wat is de les van deze gevallen? In alle drie gevallen kunnen we duidelijk de grote wijsheid Gods zien en door alles heen Zijn vinger die alles ten goede besliste. En nu deze vraag? Waarom horen we niet meer van de grote daden Gods in onze kerken. Dit zijn inderdaad wonderen Gods en ik geloof dat ze dagelijks gebeuren, maar zijn wij al zo verblind dat we ze niet meer zien? Want als we ze zagen dan zouden we immers zoals de psalmist op zoveel plaatsen zegt: de wonderen Gods verkondigen. Die behoeven we toch niet onder stoelen of banken te verdonkeren? En tenslotte dit. Zijn onze kerken zich wel bewust van de grote krachten die God speciaal in het eerste en derde geval aan de kerken gegeven heeft? Laten we ons allen eens bepalen bij de grote daden Gods. Met dank voor de plaatsing.

P. D. Koopmans

Penticton, B.C.

Brieven onder deze rubriek kunnen voortaan niet langer zijn dan 500 woorden. De redaktie behoudt zich het recht voor brieven te weigeren of in te korten, terwijl zij geen verantwoordelijkheid voor de inhoud aanvaardt.

Red.

CALVINIST - CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

This is my Father's World

by Dr. R. Kooistra

❷

The question we must ask ourselves is: *How* does the Bible speak about the world.

And then we may summarize, I think, the Biblical teaching about the world in at least *four* ways.

First, the Bible states clearly that the world began as the world of God. The world is *His* creation. So we may confess:

This once was my Father's world in every respect. Once everything honoured the Creator. Once all that was created, praised Him. God saw all that He had made and every thing and behold it was very good. These words are the conclusion of the very first chapter of the Scriptures which begin with the statement: In the beginning God created heaven and earth.

We must add to this that God had a special purpose with the creation of man. God did not create man in his own image and after His own likeness just to look at man, but with the definite purpose and goal that man should represent God.

Psalm 115 formulates this as follows: Ye are blessed of the Lord, Who made heaven and earth. The heaven even the heavens, are the Lord's but the earth hath He given to the children of men. (vs. 15, 16) In a way the world still is God's world, but it does not show this anymore as in the beginning. In the beginning, when all was still good and as it should be, the world was at peace with God and at ease with Him and it simply was there to glorify Him.

Once the world, the cosmos, wrote God's name only, nature did this, and history; plants did it and animals and the first man as well as the first woman did it too.

Psalm 24 states of this world: "The earth is the Lord's and the fulness thereof; the world, and they that dwell therein." The world and everything of the world shows still the name of the Maker, there is still in the creation the signature of God. *Ipse fecit*, He made it. In the corner of the creation on each one of His creatures you read the signature of the Creator, God.

The world *still* is my Father's world. The signature reads: G.F., which stands for: God the Father.

•

This brings us to our second aspect.

The Bible states also that the world is the *redeemed* world. God gave His Son Jesus Christ for this world. God so loved the world.

The world which once was only God's creation, now is in principle the redeemed world and we may say that, though the world was lost for God. He redeemed it, paid the price and bought it back. The world is God's world once again.

The redemption has cosmic aspects.

Jesus is the Saviour of the world, its Deliverer.

He is the *light* of the world. Especially the Gospel of John stresses the worldwide meaning of Jesus' redemption.

In 1 John 2:2 it says even: Jesus "the propitiation for our sins: and not for ours only, but also for the sins of the whole world."

As Reformed Christians we stress this point. We do not teach that Jesus is the Saviour of the soul only; we do not only stress the need for forgiveness and regeneration, but we also want to tell the children about King Jesus, Who rules the world by His Word and Spirit and Whom we should honour in all spheres of life.

This is the clear message of Ephesus 1 and Colossians 1.

God hath given Christ to be head over all things. He hath put all things under His feet. The church is the fulness of Him that filleth all in all. All things are created by Him, All things are created for Him. By Him all things consist. They stick together because of Him. He is the beginning, the firstborn from the dead. He broke through death. He was the first one and He made a path for us to life. He went ahead of us as the first one and for us as our substitute through death. He should have in all thing the preeminence.

Such is the message of these two chapters.

•

The world, which once was God's world and wanted to be nothing but that, now is again God's world in Jesus Christ.

Yet we have to add two more statements to this, which I now will give at the same time.

Though the world is God's world again, yet the world is not yet God's world completely or definitely.

Whenever we teach "this is my Father's world", we place it in between these two expressions: *now already* and *not yet*. We live in the last days. We live during the last period. We live in between Christ's ascension and His return. We live in the age of the Holy Spirit, rather than in the space age.

Now already the world is my Father's world, which means that I should not reject nor despise the world, I should highly esteem her and bring her under control. In Christ I return with the world to God's mandate given at the creation. In Christ it makes sense that I have and try to have dominion over all things.

You know the song which states that God holds the whole world in His hands. As the image of God I try to get hold of the whole world too and to bring it to God for loving obedience and new dedicated service.

This is why the Christian never sighs only: "That is life" and "You can't have everything" . . . no, as a Christian we always like to make life what it should be and to let Christ be all in everything.

We have high, lofty ideals.

Yet this is not easy.

This is why there are so many warnings in the Bible against the world. The world is *not yet* redeemed and washed in its totality.

In other words: the world is not only *God's creation,* not only *Christ's recreation,* not only *our workshop and heritage* of the future, it is also *God's enemy.*

•

Whereas Christ is the Prince of *the* world, Satan is it of *this* world. (John 12:31; 14:30) But even here Jesus informs us that the Prince of *this* world will not succeed. He has nothing in Him and will be cast out. Satan cannot take hold of Christ and therefore he cannot hold on to the world in the day of judgment. Satan will be the loser.

But in the meantime, Christ's people, His church, must remember that they are not *of* the world, though *in* the world. Christ does not pray that they be taken *out of* the world, but He sends them *out into* the world.

The world, about which the Bible speaks, also in the New Testament, is the world to which we may not be conformed (Rom. 12:2), for in view of the law all the world became guilty before God. (Rom. 3:19) Christ has delivered us from this present, evil world. (Gal. 1:4) In Christ the believers are dead to the rudiments of the world

(Continued on page 10)

FROM THE CAPITOL

HAVANA, NEW RED BATTLE HEADQUARTERS

By Robert N. Thompson

Canadians who argue that this country has nothing to gain by membership in the Organization of American States would be shocked to learn how much money, manpower and energy is being invested by world communism in Latin America. Few Canadians are aware just what action world communism is planning for the Western Hemisphere just on our doorstep.

Anyone who read the brief reports carried in the Canadian papers of the January meetings in Havana of "the First Conference of the Solidarity of Peoples of Asia, Africa and Latin America" would probably dismiss the affair as another of the many Communist propaganda barrages. In fact the conference signalled the start of a massive buildup of communist guerilla activity in Africa and Latin America and established Havana as the centre of violent expansion of communism.

A highlight of the conference was the struggle between Moscow and Peking for the leadership of the new aggressive arm of communist subversion. Moscow won the battle, but only by accepting the Chinese communist theory that armed conflict and guerilla warfare were the required tools by which to extend Red rule in Asia, Africa and Latin America. Asked to square this with the Soviet policy of "peaceful co-existence", Moscow spokesmen explained that it applied only to relations with countries with different public systems. In the so-called "wars of liberation" the classic Chinese and Cuban guerilla tactics were the order of the day.

Observers at the conference also noted that it was the guerilla leaders from Venezuela, Colombia and Peru who were the heroes of the sessions rather than the leaders of the politically oriented Communiest parties in the Latin American countries.

While communist infiltration and guerilla activity has been going on in Latin America for years, the conference signalled an open declaration of war. A body to be known as the Latin American Soliditary Organization was founded with permanent headquarters in Havana and Cuba has become an elaborate training ground for functionaries who will spread violence and terrorism wherever they can find openings throughout Asia, Africa and the Americas. Cuba's fishing fleet serves as the courriers to bring dissidents to the island for training and to return them as guerilla agents to the Congo, Vietnam, Zambia, Mexico or wherever they are needed. Cuba also serves as the transfer point for smuggling arms to the guerilla bands in a dozen countries while iron curtain embassies distribute the funds necessary to finance the uprisings.

The Organization of American States called an extraordinary session and emphatically condemned the policy of aggression and intervention adopted at Havana. How much stronger the resolution would have been if Canadian delegates had been voting on it as well. It is about time Canadians accepted the fact that the basic struggle in the world is between freedom and totalitarianism and time too, that we took our stand unequivocally on the side of the forces of freedom.

Vietnam is the current hotspot in that classic struggle. but Latin America is hotting up rapidly. The $13 million in aid to the Caribbean Commonwealth countries and the $10 million in aid to the rest of Latin America can hardly be considered as sufficient to equip those countries to meet the ideological impact of world communism. They need our aid and our trade, but more important they need to know that we stand shoulder to shoulder with them in the determination to maintain real freedom.

THE WORLD AROUND US

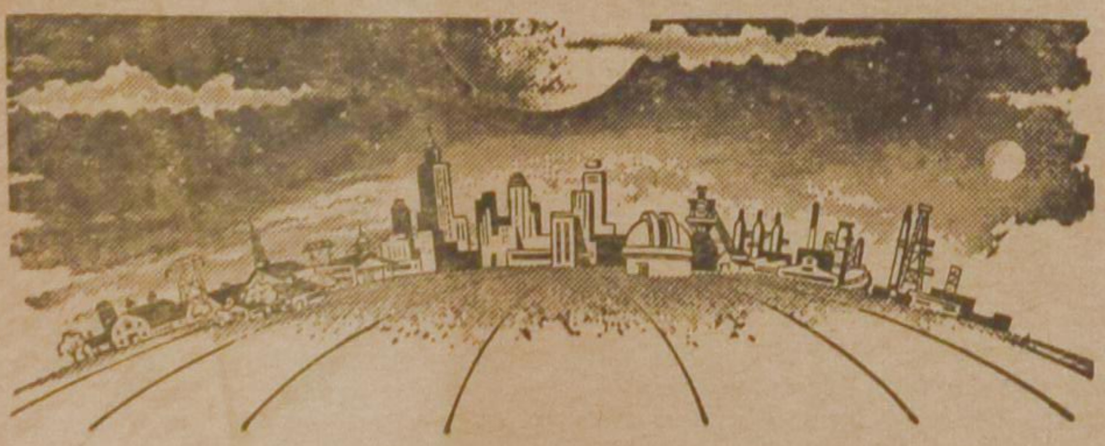

by John Vriesinga

LUCTOR ET EMERGO

The picture released by the official Chinese News Agency in Peking showed the heads of several men, supposedly swimming in China's mighty Yangtze River. One of the heads, the caption under the photograph said, belonged to China's mighty leader, Mao Tse Tung.

Any journilst with a Dutch background would, without any hesitation, have written under the picture the heraldic motto of the Dutch province of Zeeland, forever wrestling with the sea: Luctor et Emergo, I wrestle and emerge victoriously. That caption would have been appropriate in more ways than one.

If the head on the water, said to belong to Mao, was really the world's most notorious, it proved that China's leader, despite his old age (he's now 72) and despite the constant rumors of his falling health, was still hale and hearty, strong enough to breast the current of one of the world's largest rivers.

However, some sceptic followers of the "imperialist warmongers" of the west, doubted the veracity of the picture and its caption. Some said the swimming head wasn't the swimming head of China at all, merely somebody that looked deceptively like Mao. Others sneered that the picture was nothing but a clever montage, a photographic trick, concocted and used in a gigantic plot to befuddle the Chinese people and the world.

Whatever the case, it seems that the picture did the trick as far as the Chinese people are concerned.

The picture was supposed to prove that Mao is still alive and kicking, even if most of the kicking takes place under the surface of Peking's virulent political life. The only certain conclusion we can draw from it is that either Mao Tse Tung himself, or his deified image is still leading the crowd in the so-called cultural revolution, that is sweeping China.

What is this "cultural revolution"?

Seasoned observers in the west are piecing together out of seemingly disjointed and inconspicuous news items and statements a picture of an intense struggle for power. This struggle arose not merely because of the failing health of the great leader, but because of a clear and determined opposition to his politics.

Mao Tse Tung vehemently believes in the old Leninist doctrine of world revolution. He and his followers are convinced that a showdown with the west, embodied in the United States, is not only unavoidable, but necessary.

This conviction figures largely behind the break between Soviet Russia and the Chinese Communists. Since Cuba Russia has steered a course of peaceful co-existence. When the Chinese leaders refused to follow their lead the Russians stopped their economic aid and started the barrage of accusations that led to the recent statement from Peking: the rift between us and the Russians is beyond repair.

But China is not as unified in that position as many would wish. It is now clear that among the communist leaders, and especially among China's military leaders, there were and are those who oppose Mao's line of thinking.

For one thing, the military leaders know that, even with all their nearly inexhaustible manpower resources, the Chinese armies are no match for the military might of the west. The Russians are the only communists capable of matching the west's strength. So the military leaders reasoned that a break with Russia is folly and that it would be the part of wisdom to come to some form of understanding with Moscow.

The bug dissent with Mao's policies also infected several high placed politicians and soon the struggle was on. The stakes were not only the position of leadership of the world's largest nation, but even more the course of China's future in today's world. Mao and his followers steering their course toward world revolution and a devastating world war, his opponents clamoring for more moderate policies, continued co-operation with the Russians and a peaceful revolution, such as Khrushchev envisaged.

Many high placed military leaders have been dethroned, many politicians sympathizing with their views have also fallen. As of now, the army is kept in check by the communist leaders, who appointed a faithful Mao follower, Mashal Lin Piao, as Defence Minister. A swift purge of politicians who may be in sympathy with the dissidents is still in progress and from time to time the world hears that more of them have been dismissed as "revisionists".

This purge, this maintaining of the old Mao-doctrine, is given the name of "cultural revolution", representing the true expression of the feelings of the Chinese peasants.

What do the Chinese people, the men in the street, think about these things? Probably not much. They're only fed what a strictly controlled press gives them in the way of information. They're also fed with a campaign that raises the image of Mao Tse Tung, whether or not he is still healthy and in control, to the level of a near deity. And they're being prepared to shift their adoration and devotion to Lin Liao as Mao's chosen successor, or to Chou en Lai as the number two heir apparent, should it become necessary to announce that the great leader is no longer leading.

The Chinese people seem content. They've "never had it so good". And they're looking forward to a glorious climax in their national existence under communist leadership.

That attitude was tragically confirmed the other day by a non-political source. A roving Dutch missionary, writing of his experience under the name of brother Andrew, recently attempted what he feared was impossible: to gain admission into communist China with the purpose of distributing bibles among the Chinese people.

Not only was he freely admitted, but he was even allowed to import his bibles.

Happily he tried to distribute them, but to his deep dismay he soon found that nobody wanted a copy. When puzzled, he asked why not, a farmer told him: "Sir, religion is for the desperate. Here we are no longer desperate".

The heraldic motto "Luctor et Emergo" might also be used to describe the Chinese people of today. They wrestled and think they have emerged victoriously, for they are no longer desperate.

But what an immensely tragic emergence out of desperation!

WHAT'S COOKING?

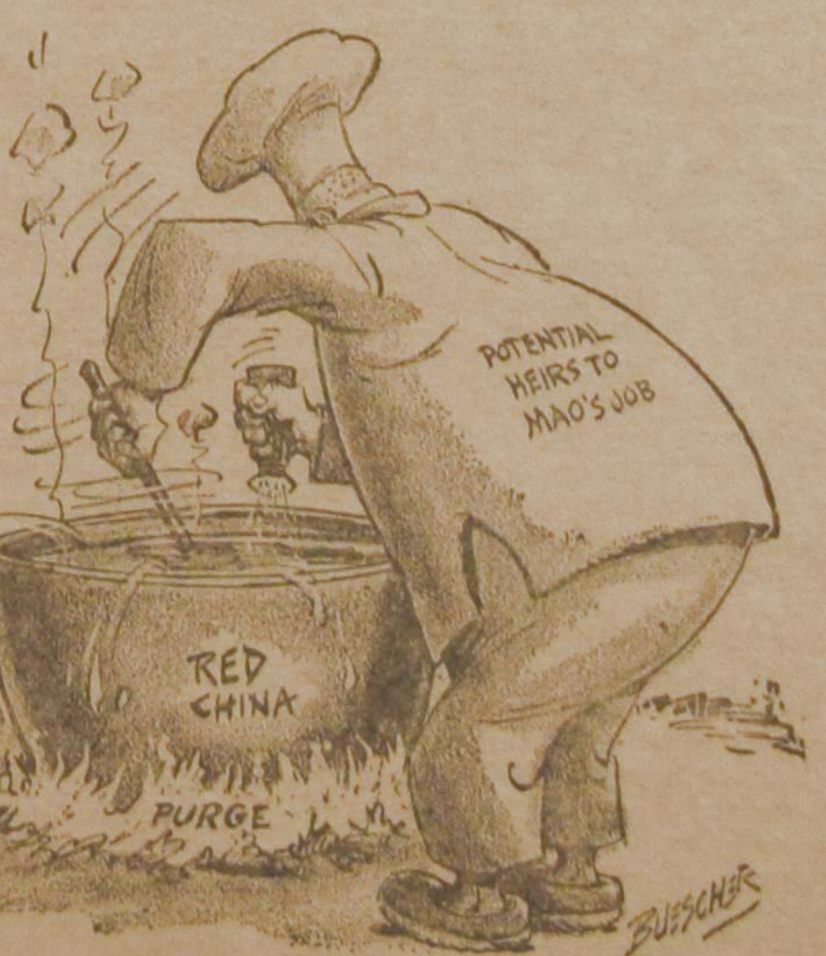

Father's World

(Continued from page 8)

and Paul even accuses them that sometimes they behave as if they were still living in the world. (Col. 2:20) Living in the midst of a crooked and perverse generation the believers must shine as lights in the world. (Phil. 2:15) We should be chastised of the Lord if need be, but never "condemned with the world." (1 Cor. 11:32) Believers have not received the spirit of the world, but the Spirit which is of God (1 Cor. 2:12). Faith is really a new way of living. Faith means you lose the old interests and you have a new orientation. You look at all things differently. You look at the world, not as your possession, but as God's world. The world, which does not want to be it, to the believer becomes again the Father's world. But in as far as the world is not yet what it should be, it is an enemy, of which we have been delivered. In Christ God reconciled the world unto Himself (2 Cor. 5:19), but the believer belongs to the world of the future and of *this* present world he states that by Jesus Christ "the world is crucified unto me and I unto the world." (Gal. 6:14)

What the believer sees is the world of the future, the new earth and he keeps this in mind while walking and working in this present world. The future has become the present. And when the believer hears and listens to the groanings of this world, he knows it is travailing in pain, in the birthpangs of a new world, Christ's world and his.

•

From all this it is evident that this will also strongly influence the Sundayschool teacher.

The windows must be open and the teacher must look at the whole world in the light of the Bible.

Teaching then becomes not only a lesson which urges a first decision for Christ and then takes all other things for granted. Sundayschool should not be only concerned with the soul and the life hereafter. We teach children and we want to show them the Christian way in and into this world. They should be missionaries, but not only of a Gospel, narrowed down to salvation from eternal punishment, but also one of using the world without misusing it.

One of our speakers today told the instructive joke about the child who always heard the teacher pray about the "missionaries in the foreign fields", having no idea as to what "foreign fields" really were. In its own prayer it asked the Lord to bless all missionaries in the "corn fields". This shows that we must pray in words which children understand.

Yet, it illustrates also that some Christians are to be missionaries in the *foreign* fields, whereas others are missionaries in the *corn* fields.

P.C. can stand for *Preach Christ*, but it may also mean *Plant Corn* and the latter must be done just as well as the former.

The lesson we teach cannot be a lesson in cheap morality, which could be based on everything else just as well as on the Bible (e.g. telling about Nicodemus, you may say that it is good to talk with a friend at night and telling about the boy Samuel, you may point out that it is good to listen to voices in the night, especially when older folks call you — but that would not do justice to the enormous reponsibility we have in this world as the people of God.

What is the Sundayschool teacher to do then?

May I say it in just two words? *Live* and *teach* it.

There is no simple prescription: no shortcut to the instruction of the Word of God.

It must make sense to you, it must be your deepest sense of orientation.

You must confess: this world, with its problems, with my disappointments, is not the cloverleaf intersection, in which I turn to an hour of Sundayschool teaching once a week, it is not a switchboard in which I once a week turn on the communication-line to the children of my class to tell them the story of Jesus and His love.

To be a Sundayschool teacher is not to switch from one mask to another, from one role to another.

Once a Sundayschool teacher, you must be always a Sundayschool teacher. Indeed, this job has seven days.

Only if you have obtained some inside knowledge of this world, as created by God, as recreated by Christ and as the world of the future, which still is to a large extent in the darkness of sin, only *then* can you teach, begin to teach the new generation that this indeed is a wonderful world, for once it was, and now it is again and we may help to make it more the world of our Father in heaven.

And this we hear in its rocks and trees and its skies and seas, but also in its groanings, its rumours of war, its sufferings, its pains, its racial violence, and its cruel wars.

The travail is an hopeful sign for the Christian, a promise.

And in this way we let the children go, instructing them in what it is to be God's people in God's world, telling them that though it may be difficult, yet it causes so much joy, that the yoke is easy and the burden light.

Text of an "inspirational speech" given at the Sunday school convention on July 23 in Holland Marsh. For Sunday school teachers, other teachers and still others.

Curious Development

The Hindustan Times, from New Delhi, India, recently editorialized:

"President Lyndon Johnson said a few days ago that in the United States there was a robbery every five minutes, an aggravated assault every three minutes, a car theft every minute, and burglary every twenty-eight seconds . . . . This is a curious development because young people there have more money than ever before. The phenomenon would have astonished sociologists of an earlier age who thought the abolition of poverty and universal literacy would all but end crime. More money, more sources of entertainment, and more leisure have not made young people more amenable to civilizing influences, but on the contrary seem to make them want to break the structure of that very society that is providing them with all these. One reason for youthful bloodymindedness is a total loss of faith in the integrity of adults.

—*Covenanter Witness*

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN SEPTEMBER

No. 220
Author: H. Berkenbusch
Black: 2 pieces

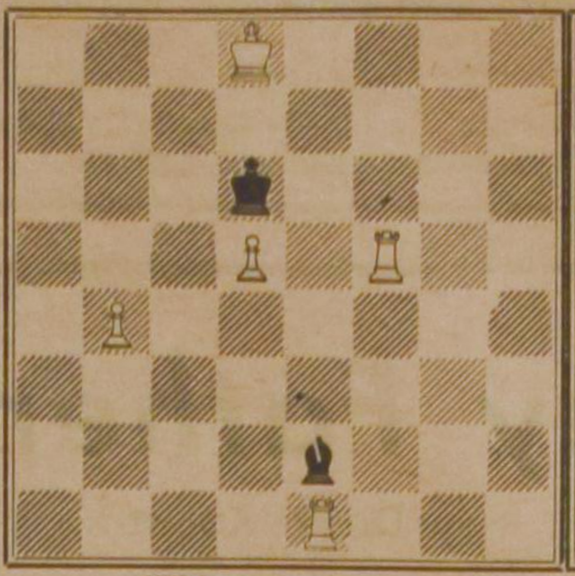

White: 5 pieces
White to play and mate in 4 moves. 4 points

No. 221
Author: J. W. Franken
Black: 5 pieces

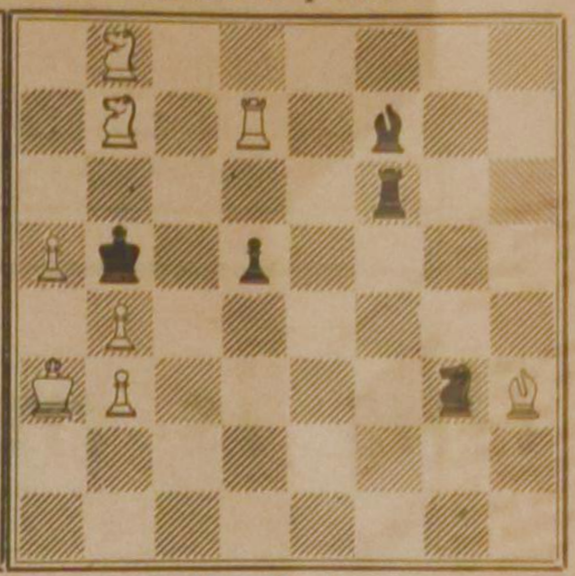

White: 8 pieces
White to play and mate in 2 moves. 2 points.

NOTES

1. This month we return to the regular contest with monthly results. The solutions of the May-, June-, and July problems are to be published in September with the correct stand of the ladder for each of the three months separately.
2. No. 220 is an interesting 4-mover. If it would be Black's turn to play, White would mate in one move. . . . Do you know what should be done in such a case? The full solution is to be given: key, threat, and variations.
3. The main theme of Franken's production is "obstruction". You will enjoy this problem, I suppose. Key and threat, if any, should be indicated.
4. Send solutions only after the second series have been published.

THE FIRST FRUITS

The men who were ordained for the Gospel ministry from Juan Calvino Seminary in Mexico. The men from left to right are: Samuel Martinez, Dr. P. Reyes, Isedro Olvera, Eduardo Medina and Santiago Colli.

For the farmer, waiting for the harvest can be a season of great suspense and tension. This is especially true when his grain bins are empty and he is financially bankrupt. What a joy and happiness there is when finally the day of harvest comes and the first fruits become evident. For the Christian farmer this is a day of rejoicing and giving thanks to God for His blessings.

The day of the first fruits for Juan Calvino Seminary in Mexico has come. The waiting days for the harvest have been occupied with toil and study on the part of students, anxious struggling to communicate in a foreign tongue to students the Reformed faith on the part of professors and sacrificial giving and diligent praying on the part of many far from Mexico. After anxious days of waiting for the harvest has come the first fruits.

Four years ago Rev. Gerald Nyenhuis was sent by the Christian Reforme Board of Foreign Missions to labor in Mexico. He was the first full-time professor of Juan Calvino Seminary. Since then four other missionaries have been sent to teach in the seminary. This past year six students graduated. They were the first students to graduate from the seminary. On July 7, the candidates for the Gospel ministry were given a very thorough examination at a Special Meeting of the Presbytery of the Independent Presbyterian Church. The entire day was spent for the examination of the students. The candidates were unanimously accepted and declared eligible for call and ordination. Several evenings later they were ordained since all had accepted calls. This would also enable them to go to their places of labor immediately.

The evening of July 10 was an evening that will long be remembered by those present at the ordination service of the candidates. One could hardly refrain from shouting praises and thanksgiving to God as these men were ordained. The field in Mexica is ripe unto harvest but the laborers are few. In the waiting days for the first fruits of our seminary, many have experienced the similar anxiety of the farmer with the empty grain bins waiting for the harvest. Nearly all of the pastors of the Independent Presbyterian Church are near or in their sixties. Many small churches and numerous mission-churches are cared for by workers with little or no training. Many areas needing workers must go without. Besides these are many areas where we could begin work if we had the laborers. It is for this reason that the day of the first fruits was one of rejoicing.

Permit me to introduce you to those who have gone forth from Juan Calvino Seminary. They came from various areas in Mexico to study with us. We shall present them one by one.

Santiago Colli is a Maya Indian from the Yucatan Peninsula. Before coming to our seminary he had graduated from a Bible School and was a lay pastor in the Campechte area. This is about 1,000 miles from Mexico City. He felt his education was inadequate. He moved his family to Mexico City and began his studies at the seminary three years ago. He is now a missionary at large to the Maya in the Yucatan Peninsula.

Samuel Martinez had been a principal in a rural school in the Toluca area. At the age of 35 and with a family of seven children, he began studying at the seminary three years ago. During that period of his studies his wife and children remained living in the Toluca area which is over forty miles from the seminary. He came home only weekends. Samuel is now Home Missionary in Toluca which is a fast growing industrial area. He already reports blessings upon his labors.

Eduardo Medina was converted several years ago through the ministry of the Coyoacan Church. As a new convert he was eager to serve the Lord and thus during his preparatory schooling for university he was the assistant to the pastor. This young man felt called to preach the Gospel and thus promptly enrolled in the seminary when it was opened. Eduardo is now laboring in Torreon, about 750 miles north of Mexico City, as missionary pastor in the young church there.

Jose Luis Mirando was a rock and roll dancer and singer until he was converted. After his conversion Jose had a strong desire to give his life for the service of Jesus Christ. Due to his youth and immaturity at the time of graduation, he felt constrained to delay application for ordination. He now works and studies some theology on his own. We hope that after a year he will feel constrained to seek ordination and full-time service.

Ciro Morales was born and reared in the state of Guerrero in a city near Acapulco. He was converted while in High School. He is one of our youngest graduates. He did not apply for ordination. Presently he as an assistant to the pastor and evangelist for a church in Mexico City.

Esidoro Olvero was brought up in a Roman Catholic home. He was converted and after much Bible study became a staunch Calvinist. For some time he was a professor in a Teacher's College in Puebla about 85 miles east of Mexico City. When our seminary opened, Esidoro and his family moved to Mexico City and he enrolled as a student. He has the physical handicap of very poor eyesight. When reading he must hold the copy about an inch from his eye. But in spite of this, he is an avid reader. The Lord has blessed him with exceptional intelectual abilities. Due to his exceptional qualities, his comprehensive knowledge of theology and Scriptures, his total commitment to the Reformed faith and his past training in the field of education he has been appointed to the faculty of the seminary as a teacher in the Bible School section of our school. He and Rev. Haro, a former Roman Catholic priest, are the first full-time Mexican teachers in our school.

Dr. P. Reyes is a medical doctor of middle age and has been a member and elder of the Coyoacan Presbyterian Church for a number of years. For the past three years he attended a number of classes as a special student. Although he did not graduate from the seminary, he felt constrained to apply for ordination. Thus he submitted to an examination of Presbytery and was ordained as a missionary in Mexico City. He will continue to practice medicine part-time but also give much time for the work of evangelism. He wants no remuneration for his labors. The Lord is already blessing his labors with a good attendance in an area where he has begun services.

The first fruits have appeared.

Whose fruits are they? One could say the missionary professors in Mexico. In a sense it is and they rejoice greatly in them but it is theirs to share. These first fruits belong to all who have given and prayed for the work in Mexico. It is theirs and theirs to rejoice in. As an anxious farmer waiting for the harvest rejoices in the first fruits, so we may all rejoice in them and give thanks to God.

Whose first fruits are these? Let us hasten to say that they belong to the Lord of the harvest. For it is not missionaries or gifts that bring forth first fruits. "Except Jehovah bless we labor in vain." As we behold these first fruits we can only say, "Behold what great things God hath done for us in Mexico." This is the more reason why we should all thank and praise God for the first fruits. The fields are ripe unto harvest in Mexico but the laborers are few. "Pray ye therefore the Lord of the harvest that he will send forth laborers into his harvest."

Chester Schemper

CURB-SERVICE SEAFARERS

Restaurants and 'Eats' are for people who can take time off; time to enter, time to order and to wait. Curb-service, however, is preferred by travelers. Especially by those with no time to spare. For them the car-hop goes out and meets the driver behind the wheel; and the passengers are served seated in their vehicle. Traveling they are — no time to lose!

Why do churches forget that seamen are ocean-travelers and not city-dwellers? Why not treat them as such and meet them where they are, on their vessels? Seafaring people hardly have time to leave ship and even if so, what sense does it make to tell a footless man, "My door is open and you are welcome . . ." when that man cannot even walk? Seamen, though fast in crossing oceans, lack feet on land; do not have transportation.

Footless, armless men need curb-service; seamen need people willing to go out and contact them on their ships, find out there what they need and bring them food. Shiphandlers do! Why not churches?

Ships are small, vast moving worlds. 'In' only for a short period and mostly far from the heart of town, their crews are easily overlooked and spiritually undernourished. Neither voice nor vote they have among us. After one or two days they join again the great fleet of ocean-going vessels, peopling the high seas to an amount of 400,000 to 500,000 seafarers a day. Speaking 80 different languages they form a sample-book of the wide world's population.

Churches of port cities, which do not seek access to this floating replica of our inhabited world are serving only half of their God-allotted region and lose 'business.'

Industrial areas have problems of their own and so do seaports. They challenge churches in a different way. Providentially! "When the Most High gave to the nations their inheritance and separated the sons of men, He fixed the bounds of the peoples (and their cities) according to the number of the sons of God." (Deut. 32:8) This means for port cities and port churches that their very existence and development is dictated and prompted finally by the interests of the gathering-in of God's people. As gates at the bounds of a country their whole being there suggests a ministry to the curb by which Wisdom can cry out to those who go out and in. God, planning church extension, gave the Port an important job to do and to its churches a not less important part in carrying out those plans to the full.

Ports are making a lot of noise. It is all business which we hear, and what we see is traffic and merchandise, cranes, huge docks and railroads. But let us take care that our vision is not blocked by all this kind of in- and export. Ships are bringing *men* also - from Europe and all over the world. These are the eyes and ears of their respective countries. With them nations are looking and listening to us. Paul discovered this real soon after he started proclaiming the Gospel in Asia Minor. Twice he was "hindered by the Spirit of the Lord" to go and stay inland. So, passing all kinds of interior parts of the country, nothing was left for him but to go down to (port) Troas on the seaboard. And here, beckoned by the Macedonian, he took sail and from here on started planting churches in seaports only! In ports like Corpus Christi, Brownsville, Galveston, Houston, Lake Charles, New Orleans, Mobile, Savannah, Miami, Pensacola, Charleston, Milwaukee, Duluth, Sarnia, Saginaw, Coosbay, Portland, etc. etc.

In such places nations meet. Here foreign worlds open their doors. Here you can meet Mohammedans and Buddhists, Shinto-worshippers and followers of Confucius, Israeli and Christians from everywhere. Your port is a constant reproduction, a re-enacting and reminder of Jerusalem on Pentecost, where 'men from every nation under heaven' are brought together. And where churches can make them hear "in their own tongues the mighty works of God." From here returning ships will carry messages all over the world; to "the coastlands afar off, that have not heard my fame nor seen my Glory." (Is. 66:19)

Wherever masts and smokestacks high in the air attract our attention, there you can find also the lonely stranger, traveling the deserted roads of the oceans. In his behalf and on God's command once Philip, the evangelist, left promising Samaria for what it was to join his vehicle and, beginning with the prophet Isaiah, told this home-going man the good news of Jesus. The sickle was sent into the harvest of the nations by serving at the curb of his own land.

If we still are not convinced that our churches have a calling in behalf of the crews at the curb, we finish our written appeal with the story of that early morning not long after the resurrection when seven of the disciples returning after a hard night's toil on the sea "saw Jesus standing on the beach and near Him a charcoal fire with fish lying on it and bread." And there they were ministered unto. Right on the beach of the land and by the Lord Himself!

It was here also that they recognized Him, the Lord. And on the curb!

J. Wristers
Ministry to Seamen
731 Fillmore Avenue
New Orleans, La. 70124

A few items with which we can start serving:

Have seamen remembered in common prayers. While we sit in our pews, the ships are working in our ports. So, in praying for them with or without pastor, we for ourselves do 'harbor' them in a good haven. *The pastor, going himself sometimes to a ship* might look, listen and talk to the 'man in the gate.' As a leader he can guide the interests and sympathies of the congregation toward these strangers. And, on the ships, with an open eye and ear for people's problems he might even counsel and, when requested, build bridges between crew members and congenial groups ashore.

Services on board (when language is not a barrier) have to be organized with prudence. Seamen are individualists and a crew is not a congregation. Besides, treats and acts are better than tracts; they level the road to preaching. But it is possible and worthwhile to try, if this is not the only thing we do.

Seamen like to read but good material is hard to get. A bookcase or magazine rack at the entrance of docks or sheds supplied with choice books and magazines by church members will help out. Let's pull out some from our bundles and leave them there; seamen are not too proud to be among the gleaners of our fields. Bibles and New Testaments can be made available in this way too.

Signs along the roads into town are all over the country telling tourists about the churches. In dock areas signs also are logical and advisable to help the guessing man. By adding a telephone number for transportation we are serving the 'second mile.'

A city map on display quite near to the docks showing streets and bus transportation would save incoming strangers a lot of trouble and expense. As a courtesy to seamen it will be appreciated very much and be there as a first and last; "Welcome Stranger."

UNIONVILLE

Het was zeven jaar geleden gemakkelijker om een verslag van "Unionville" te schrijven dan het nu is. Toen was er slechts een drie-daagse conferentie. Dat was alles. Nu — bij de achtste conferentie — weet men niet goed waar de kop en de staart zitten. Zeker, er is een "Unionville", maar er is veel meer. En daarom moeten wij ons wel beperken tot een klein onderdeel van het geheel.

Het is begonnen met de zomercursus voor onderwijzers, die enkele weken geleden in Hamilton, Ontario, werd gehouden. Dat was weliswaar niet alleen het werk van de Association for Reformed Scientific Studies, maar zij had er toch wel een hand in. In afwijking van vorige jaren was dit nu niet een twee-weekse, maar een zesweekse cursus. Begrijpelijk, dat de 'teachers' nu niet zo sterk op Unionville vertegenwoordigd waren. Maar het heeft het aantal conferentie-gangers niet omlaag gehaald.

Dan is er — wij zouden bijna zeggen de traditionele — Unionville conferentie, die door ongeveer 80 personen wordt bezocht, voor het merendeel studenten. Maar er volgen ook nog conferenties in de West, één in Alberta en één in British Columbia, terwijl er nog een volgende conferentie in Unionville wordt voorbereid. En nog weten wij niet of wij nu alles hebben genoemd.

Hieruit blijkt wel, dat de werkzaamheden van de A.R.S.S. groeien en dat in het bijzonder de conferenties in een behoefte voorzien. Er is een groeiende belangstelling, speciaal onder de studenten aan openbare universiteiten, om meer te weten van het christelijk antwoord op de wetenschap. Misschien is dit niet geheel juist uitgedrukt. Misschien moeten wij zeggen, dat er behoefte is om te zien hoe het christelijk geloof zijn beslag op de wetenschap legt. Het is maar niet een toevoeging van christendom aan een overigens geseculariseerde wetenschap als een saus over de pudding. Dit is juist wat de A.R.S.S. ten stelligste wil bestrijden. Christendom komt niet achteraan. Het begint bij de wortel, geheel van onder op. Daardoor krijgt het geloof in de Drie-enige God een ander aspect. En daarin zijn christelijke wetenschapsmensen hun tijdgenoten voor.

In zekere zin is dit voor studenten aan de openbare universiteiten een nieuw geluid. Er zit iets uitdagends in. En misschien is het dit wel dat ieder jaar zoveel mensen zich verenigen in een conferentie om te zien hoe dit beredeneerd, hoe dit geloofd, maar in het bijzonder hoe dit toegepast moet worden. Wat doen we ermee in het dagelijks leven? Men wil maar geen schone theorie opbouwen, die voor de praktijk weinig of geen nut heeft. Ware dit zo, dan was het niet mogelijk geweest om dit jaar de achtste conferentie te beleggen. Men heeft gezien, dat het christelijk geloof een woord meespreekt — in feite, het eerste woord spreekt.

REV. TAMMINGA'S SPEECH

Daarin zit een gevaar. Want ook over het christelijk geloof kan men theoretiseren. Men kan ook een christelijk wetenschappelijk stelsel opbouwen als een theorie, zonder dat men er persoonlijk bij betrokken is. Maar dan heeft men eigenlijk nog niets bereikt. Want de christelijke wetenschapsbeoefening begint bij een persoonlijke relatie tot God.

Dit was eigenlijk de kern van de rede, die de Rev. L. M. Tamminga, predikant bij de Chr. Ref. Church in Sioux Centre, Iowa, hield.

Er is een vraag, die telkens en in verschillende toonaarden zich herhaalt: "Waar leef ik voor?"

Men tracht wel om die vraag terug te dwingen, maar ze blijft zich herhalen. Zonder Christus kan er geen antwoord op gegeven worden. Want zonder Christus staat men alleen. En zonder Christus is er geen doel.

Met aanhalingen van wat hedendaagse leiders hebben gezegd en met strijkende voorbeelden uit de praktijk liet de spreker zien, hoe men telkens bezig is een antwoord op die vraag te vinden.

Men probeert het met geld. Maar geld geeft het antwoord niet. Uit de statistieken, waarvan spreker er enkele gaf, blijkt duidelijk dat het bezit zeer ongelijk verdeeld is. De rijken worden rijker en minder in aantal. De armen worden armer en hun getal groeit.

Studie en onderwijs geven de oplossing niet. Er is een opleving te zien om mensen meer kennis bij te brengen, vooral jonge mensen. Maar een feit is dat vele misdadigers een college-opleiding hebben gehad.

In de politiek komt men er niet verder mee, noch in de sociaal-economische verhoudingen.

En de vraag blijft zichzelf opdringen: Waar leef ik voor?

De Kerk heeft zich ook niet altijd bereid verklaard hierop een antwoord te geven. Omdat ook in kerkelijke kring de persoonlijke verhouding tot de Christus niet als het enige begin van "belonging", van het toebehoren aan Hem werd benadrukt.

Toen bij de gebouwen van de United Nations in New York de gebedskamers werden toegevoegd, viel het op, dat een bekende Boeddhist van deze kamers geen gebruik maakte, terwijl toch bekend was dat deze man zijn religie zeer strikt nam. Echter, wanneer hij moest spreken in de vergadering van de Verenigde Naties, nam hij eerst tijd om (in de vergadering) te bidden. Deze man had de gebedskamers niet nodig, maar het was hem onmogelijk zijn werk te verrichten zonder zijn persoonlijke gebed.

De studenten van vandaag zijn de leiders van morgen. Daarom, zo wekte de spreker op, moeten die studenten vandaag kiezen wie zij zullen dienen. God de HERE of Baäl. We willen dat jullie onze leiders van morgen zijn, die ons kunnen leiden door Gods schepping, maar geef jezelf aan de Heiland, zodat je de ramen kunt schoon maken, waardoor wij het alles mogen zien. Dat kan niet anders, dan wanneer de student zich persoonlijk één weet met God. Hij kan een ander de wonderen van Gods genade niet doen zien, als hij zelf God niet ziet, aldus Rev. Tamminga.

God verhoede het dat de A.R.S.S. alleen maar een idee zou verkondigen. Er moet een persoonlijke devotie zijn, waaruit heel onze actie voortkomt.

Het is ons geloof, dat de wereld overwint. Dat is een heel ding om te zeggen. Ons geloof, dat de wereld overwint. Maar het maakt precies het verschil uit tussen een gelovige en een ongelovige, tussen een gelovige en een ongelovige student.

In een slotwoord maakte de executive secretary, Dr. P. G. Schrotenboer bekend, dat de association twee benoemingen had gedaan. De eerste was die van "development director", waarvoor Mr. James Van Oosterom was aangezocht, die deze benoeming had aangenomen. De andere was die van "assistant to executive secretary", welke ten deel was gevallen aan Dr. Hendrik Hart. Nadat beiden aan de aanwezigen waren voorgesteld, sloot Dr. Hart de vergadering met het lezen van Psalm 115 en gebed.

VOORTMANS Dutch Style COOKIES

let you see how good they really are

...and they taste just as good as they look

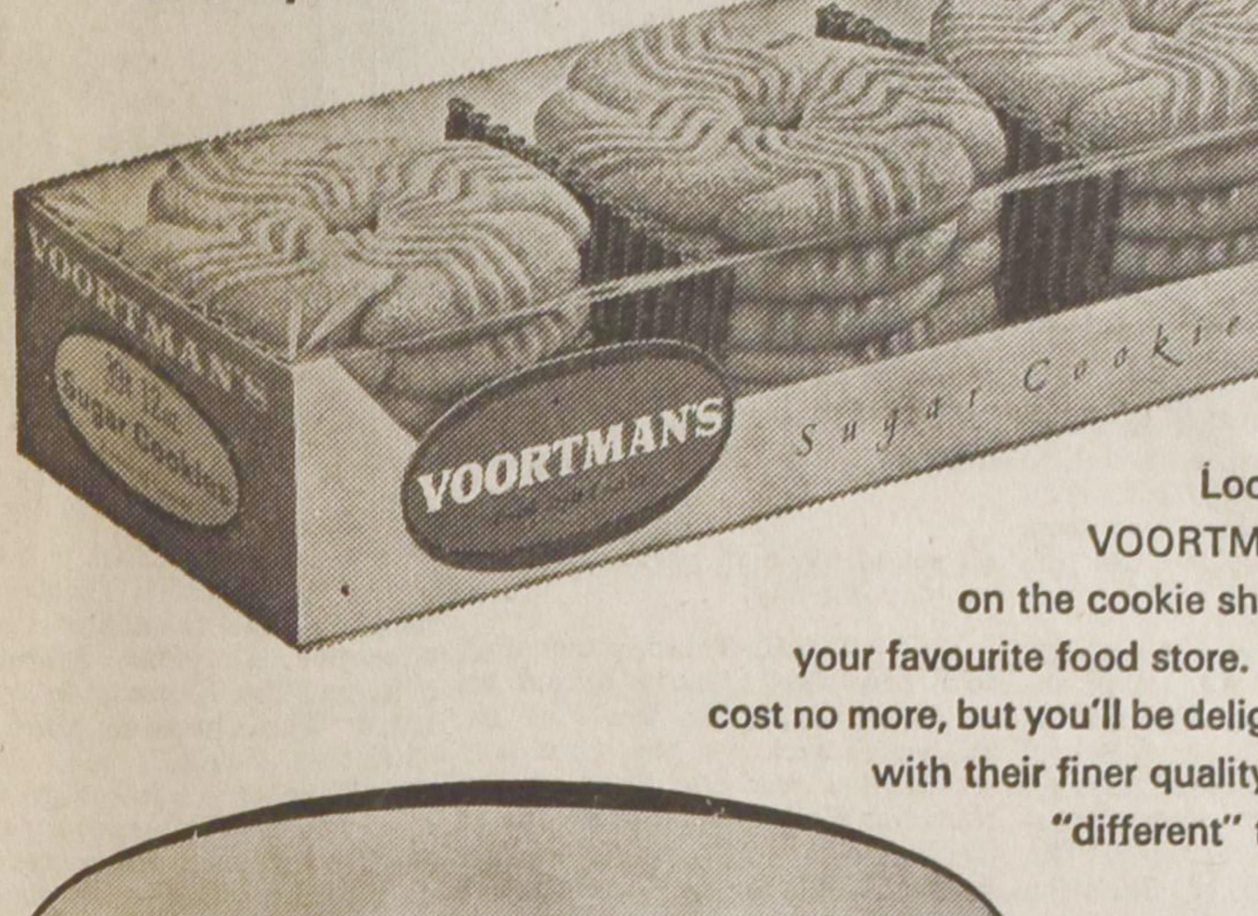

Look for VOORTMANS on the cookie shelf at your favourite food store. They cost no more, but you'll be delighted with their finer quality and "different" taste.

VOORTMANS Dutch Style Cookies

Buy them at your local food store

N. O. P.

(Vervolg van pag. 1)

bedrijven buiten de invloed van de organisaties van werknemers zijn gebleven. In de geordende samenleving moeten er zelfs voor het provoceren nog bepaalde regels in acht genomen worden. Anders stort de samenleving in of opent ze de deur gewillig voor een diktator. Wanorde en dat ieder doet wat goed is in eigen oog en dus het recht maar in eigen handen neemt, kan op de duur niet bestaan. Iemand heeft dan ook terecht opgemerkt dat de oplossing van het rassenvraagstuk tenslotte niet op de straat bevochten kan worden, maar het gevolg moet zijn van een gesprek dat vertegenwoordigers van alle partijen voeren om de ronde tafel.

Wij komen dus tot de konklusie dat wie provoceert een gevaarlijk wapen gebruikt. Het kan blijken een boomerang te zijn. Die het hanteert kan er zelf door getroffen worden. Die het middel gebruikt kan de geest van wanorde loslaten die straks niet meer te bedwingen is. Het middel kan dus erger zijn dan de kwaal.

* *

Maar nu terug naar Nederland. De nozems provoceren, maar alleen om de aktie, niet omdat er een protest achter zou liggen. Dat is met de provo's heel anders. Daarom zijn die ook met een lijst uitgekomen voor de Amsterdamse gemeenteraadsverkiezingen en één van hen is ook gekozen.

Maar nu kan het toch ook weer gemakkelijk gebeuren dat de provo zijn protest vergeet èn, omdat velen van het gepeupel hem niet volgen kunnen in zijn idealisme, is het ook mogelijk dat de provo gevolgd wordt door anderen, die zich wel provo's noemen maar het niet zijn, want ze zijn alleen maar in het wit geklede nozems. Een verklede nozem is nog geen provo. Het gaat de nozem om de herrie, niet om het harde werk daarna. Met de provo is het precies andersom.

* *

Daar zal in het hart van de Calvinist toch altijd wel een zwakke plek zijn voor de provo. Wij zijn Protestanten. En dat protest kostte soms meer dan het provoceren van vandaag. De provo's van nu zijn populairder dan de protestanten van vroeger.

Wij mogen ook onze ogen niet sluiten voor de betekenis en het succes van het provocisme. Hoe heeft Mozes het volk Israel op God's bevel uit Egypte uitgeleid? Hoe hebben de Christenen gedurende de eerste eeuwen van de kerk het gelaat van het aardrijk veranderd? Hoe werd de Republiek der zeven provinciën geboren? Hoe heeft India haar zelfstandigheid bevochten? Hoe verloor de autocratische czaar zijn invloed en hoe nam het proletariaat de macht over in Rusland?

Ik weet wel dat men op dit punt voorzichtig moet zijn. Er zijn ook genoeg voorbeelden van het falen van de revolutie. De sociaal-psycholoog Baschwitz heeft eens aangetoond dat de revolutie alleen slaagt als ze de gewapende macht, de politie en of het leger op haar hand kan krijgen. Maar dat kan dan dikwijls ook maar weer alleen door het appeal, de aantrekkingskracht, van de denkbeelden der provocerende krachten.

Juist hierin ligt onze twijfel.

* *

Is het protest echt? Ik bedoel niet of het echt bedoeld is. Daar twijfelen we niet aan, als we luisteren naar sommige van de provo's, die beslist geen nozems zijn. Maar hebben ze genoeg in de zin van een programma om een groep om zich heen te vergaderen? Heeft hun protest een gezonde reden? Heeft het een gezond doel? Of — en hier lijkt het soms veel op — moet het, evenals andere verschijnselen van onze tijd, verklaard worden uit andere oorzaken, oorzaken die de sociale psychologie tracht op te sporen en te ontleden.

Wie van ons had verwacht dat er ook in Nederland provo's zouden zijn en dat ook daar happenings, relletjes, zouden plaats vinden. Wie des avonds in Toronto the village doorkruist krijgt het beklemmende gevoel van afstand. Hoe ver staan deze jongeren van ons af? In hun ideeën, hun kleding, hun muziek, hun vrijetijdsbesteding en hun religie? Of: in hun religie en daarom ook in alle andere aspekten van het leven? Het feit nu dat we hier te maken hebben met een mentaliteit, een behaviour, dat waarlijk internationaal is en opspringt overal waar de stad een metropolis wordt, waar het benauwd en vol en zwoel en ideaalloos is en wordt, noopt ons in een andere richting te zoeken naar een verklaring. Dan zal het ons ook wel duidelijk worden, waarom dit niet slechts een uitheems verschijnsel is, maar we dit ook in de groeiende bevolkingscentra vinden van het van ouds zo nuchtere Nederland. Het is waarschijnlijk waar, dat veel van dit alles begrepen kan worden als we aannemen dat met name de metropolen secular cities, gesekulariseerde miljoenen-steden zijn geworden.

Wie zijn oog ervoor opent kan deze ontwikkelingsgang ook zien weerspiegeld in alle andere aspekten van het moderne leven, niet in het minst in de wijsbegeerte en niet het laatst in de theologie.

Het is niet mijn bedoeling deze schets te besluiten met een program van wat er aan te doen. Dat is een zaak op zichzelf. Dat is ook niet zo eenvoudig. Dat moet op zijn beurt de hele samenleving in beweging brengen. Slechts merk ik op, dat voor mij — en ik hoop voor U ook — er geen andere oplossing mogelijk schijnt dan één die het probleem benadert in de naam van Hem, die buiten de stad geleden heeft om een stad te bouwen, die fundamenten heeft, de stad die mooier en natuurlijker zal zijn dan het verloren Paradijs.

R. Kooistra.

Geldschaarste

In meer dan 10 jaar is het lenen van geld niet zo moeilijk geweest als tegenwoordig, volgens berichten uit het Canadese weekblad **Financial Post.** Dit is al een lange tijd zo. Men beweert zelfs dat in vooroorlogse jaren een periode, dat het lenen van geld moeilijk was, niet zolang heeft geduurd. De verwachtingen voor de tweede helft van 1966 zijn dan ook niet rooskleurig te noemen.

Wat het sluiten van een hypotheek betreft zal de toestand erger worden alvorens er verbeteringen in zicht zijn. Bij grote hypotheken mag de rente van 7¾% stijgen tot 8½%. Dit houdt in dat het bouwvak een moeilijke tijd tegemoet zal gaan en zij die een huis willen kopen over een grote hoeveelheid 'cash' moeten beschikken. De Canadian Mortgage Housing Corporation verwacht dan ook dat in de tweede helft van 1966 de leningen met 30% zullen afnemen. Tot dusver ging het nog aardig goed in Canada. Bouwvakbedrijven en hypotheekbanken klaagden nog niet zo erg als hun Amerikaanse buren. Leningen aan bedrijven en particulieren stegen in de eerste zeven maanden van 1966 nog met 7%. In vergelijking met dezelfde periode in 1965 was het echter 7% lager.

In 1975 zijn er 375.000 vliegtuigen in de lucht

Tien jaar straalverkeersvliegtuigen

Het tijdperk van het straalverkeersvliegtuig is tien jaar oud. In de grafiek geven wij een overzicht van de aantallen straalverkeersvliegtuigen die diverse fabrieken in de loop van deze tien jaar hebben verkocht. Deze cijfers zijn inclusief de toestellen, die wel zijn verkocht, maar nog niet afgeleverd. Zo heeft b.v. Boeing totaal 1113 toestellen verkocht, maar van dit aantal zijn er nog maar 668 afgeleverd, de rest moet nog volgen.

De wereldluchtvloot aan straalverkeersvliegtuigen omvat thans ca. 1300 toestellen. De straalverkeersvliegtuigen zijn enorm duur in aanschaf. Zo kost b.v. het Brits-Frans straalvliegtuig Concorde 60 miljoen gulden. Men verwacht dat de Amerikaanse fabrieken in de komende tien jaar 5300 straalverkeerstoestellen zullen bouwen. In de komende tien jaar zal de vrije wereld totaal 260.000 vliegtuigen van alle soorten types bouwen, dat is ongeveer 2 keer het aantal van alle gebouwde toestellen in de afgelopen tien jaar, aldus de Aerospace Market Research Co., in de Ver. Staten.

Thans vliegen er op de wereld — exclusief de kommunistische landen totaal 208.000 vliegtuigen in het burgerverkeer. In 1975 zullen dit er 375.000 zijn.

Jaarlijks zijn er thans 24 ernstige vliegtuigongevallen. Het jaarlijkse aantal ongevallen en "ongevalletjes" bedraagt 680, waarvan 226 in de Ver. Staten.

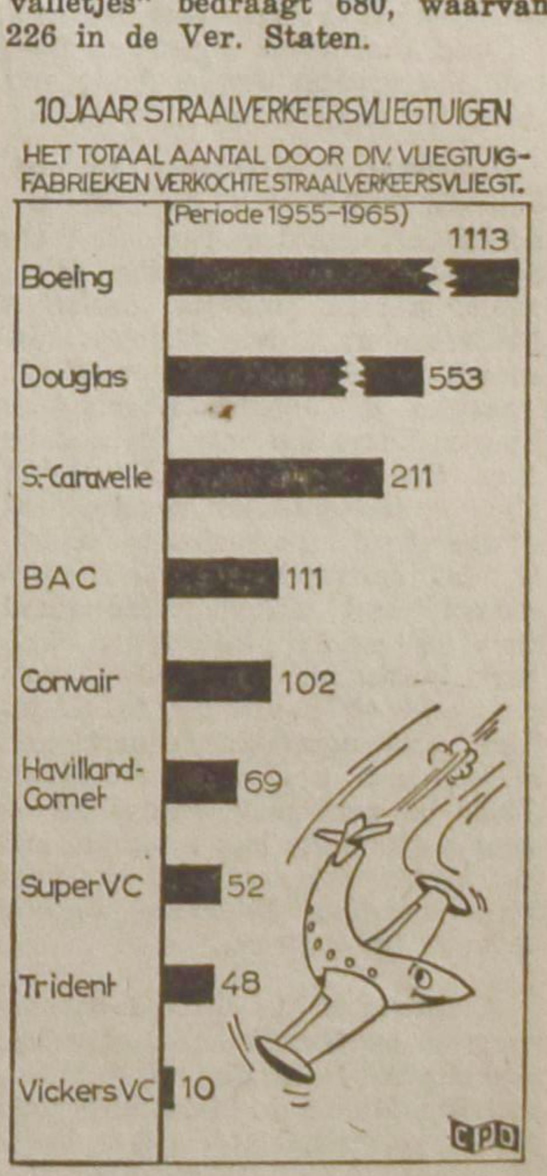

SALEM

ontving nog geen antwoord op alle brieven onlangs verzonden aan vele adressen in Eastern Canada.

Van uitstel komt vaak afstel, stuur daarom Uw

antwoord nu!

In samenwerking met K.L.M. en C.P.A. zijn wij er in geslaagd iedere aanvraag voor een 21-daags retour naar Nederland te behandelen.

Iedereen kreeg een plaats . . . .

Het 21-daagse retour begint weer op 29 augustus en plaatsen worden weer schaars, ook voor het winterseizoen en met de Kerstdagen, daarom bespreekt vroegtijdig Uw reis....

Wat kost een vliegreis nu eigenlijk vanaf TORONTO:

21-daags retour na 29 augustus	$381.00
Wintertarief	$490.00
Wanneer U echter voor 28 september terug komt	$536.00

Retourreizen per boot beschikbaar tegen gereduceerde prijzen.

Wij verzorgen Uw paspoorten enz. bij U aan huis, vertegenwoordigers over geheel Ontario.

KOOPS TRAVEL SERVICE LIMITED

Het grootste Nederlandse reisbureau in Canada

543 BRANT STREET BURLINGTON, ONTARIO

543-1813 (24 uur per dag bereikbaar)

WILLIAM G. POOLMAN

advocaat

notaris

meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.

(hoek Bay/Adelaide St.)

tel.: EM 3-1334

Mr. Gordon Yule, of Gay Distributing Company in Toronto, Ontario is pleased to announce the appointment of

Mr. Frederick R. Van der Velde

as Merchandise Manager of Sales for the Cosmetic Division. His duties will include the promotion and supervision of merchandising the

BOLDOOT, MOLYNEUX, JEAN SORELLE, and ROBERTS WINDSOR lines.

As of last August 15th, 1966 Mr. Van der Velde has merged his business with Gay Distributing Company, who now become Sole-Canadian Agent for the Boldoot products.

The 1966 Christian School Convention one of the best

"The 1966 Christian School Convention portends to be one of the best in history," writes Mr. John Vander Ark in the July-August *Christian Home and School* magazine. And according to the opinions of veterans of many years standing, it was just that.

Just before 10:00 A.M. on Monday, August 8th, a few people were scurrying about the Calvin Seminary Building making last minute preparations. In the next hour, as delegates and visitors arrived, we witnessed the smiling faces of those who met old familiar friends whom they hadn't seen for some time. Over the coffee cup we exchanged news, both personal and school. But, this was just the lull before the storm. With luncheon under our belts, we returned to the Seminary building, where all the meetings took place, and from then on, it was business all the way.

From Monday, August 8, through Tuesday afternoon, August 9, the meetings were sponsored by ACSA, the Association of Christian School Administrators, and from Tuesday evening, August 9 through Thursday evening, August 11, by NUCS, the National Union of Christian Schools.

The theme for the ACSA Conference was "By What Standard." The keynote address was delivered by the President of Calvin College, Dr. William Spoelhof. We were reminded that our old standards, set by our forefathers, are no longer good enough. Our perspectives change as we grow from youth to maturity. It may be compared to the student who visited one of his old professors. "I see," he said, "that you are still giving the same old examinations." "Yes," replied the professor, "same old examinations, only the answers are different." Among the several standards which we must attain is the standard of commitment. That standard must be according to the full stature of Jesus. Following this address we divided into four discussion groups.

After a short business meeting, Monday evening's speaker was Mr. Lambert Konyndyk, principal of the Kalamazoo Christian High School, in Kalamazoo, Michigan. He spoke on "By What Standard — Student Activities". The standards, he said, should be the same as those of our overall curriculum. Among the guidelines given, Mr. Konyndyk stated that these activities must be Christ-orientated (as interpreted in the home and school), and that they must be a part of the educational program of the school. Among the general principles, Mr. K. noted that all activities should have a constructive purpose, the students should be given as much freedom as possible, the sponsors must be responsible for all the activities engaged in, and that these activities must help the student develop body and mind for their future life.

Following this address, we had, between 8 P.M. and 10 P.M. the option of choosing two of three sectionals, each one being given twice. Marvin Zuidema, Assistant Professor at Calvin College, discussed "Sports and Recreation". The aim of Christian Physical or Sports Education was defined by him thus: "Physical Education aims at the optimum development of the physically, mentally, socially, and spiritually renewed, integrated, and adjusted individual through guided instruction and participation in total-body activities selected according to Scriptural and normative educational, social, and hygienic standards." Then he continued, "Physical or sports education has a unique and substantial role to fulfill in Christian education. *Education in and through the physical.*"

A second of the three sectionals was led by Mr. Robert Achterhof, teacher at Unity Chr. High, Hudsonville, Michigan. Mr. Achterhof's topic was "Student-Teacher Relationships." Of all the speeches, this one was the most personal, since it was based on Mr. Achterhof's own personal experiences. He spoke in defense of "Fraternization." Although we are taught to avoid it with our students, Mr. A. feels that it is scriptural, and should be the greatest among spiritual brothers. We must win friendship of our students in order to help them develop. But, he warned, be sure you are honest.

The third sectional was led by Mr. Michale Ruiter, superintendent of Grand Rapids Christian High in Grand Rapids, Michigan, who spoke on "School Responsibilities in Social Activities."

By 10:00 P.M. the first day was ended, and after a little snack we all setled down in preparation for another big day.

Flanked by the U.S. and Canadian flag (ours was presented this year by district 10 to the N.U.C.S.) the president Mr. Clifford Prince delivers the president's message.

By 8:30 A.M. Tuesday morning, with breakfast already behind us, or should I say in front of us, we were back at the Seminary Auditorium ready to listen to Dr. Nicholas Wolterstorff, professor at Calvin College. His topic was "By What Standard — Curriculum". The aim of curriculum (public) is "to equip the student for life out of school as well as in school, for life in the present and in the future." The aim of curriculum in *Christian* education is to equip the student for *Christian* life, that is, for the life of a man who is living the life of faith as a member of the Christian community, in the midst of contemporary society, engaged in helping to carry out man's task of cultural dominion." We must aim all to the student. School must be of worth to the student outside of, as well as inside, the classroom. Education must equip him for life.

From 10 - 12 o'clock we were again to choose two of three sectionals. Mr. James Grit, principal of the Celerycille, Ohio, Chr. School gave a scholarly report on "Trends in Curriculum Development."

Dr. Dennis Hoekstra, Assistant Professor of Education at Calvin College, addressed us on "Biblical Content in the Curriculum". His basic concern was that we must connect subject matter to the student's life as a child and as he will come to grips with it as an adult. In other words, we should study a portion of scripture, then apply it to today, to us, to where we live, to our choice of jobs. He also stressed that we should do less lecturing. Let the students discuss and reach decisions.

The third sectional was led by Gordon De Young, Coordinator of Publications at the NUCS, on "Social Studies in the Curriculum." We were told that a variety of new approaches are coming out, including a general lowering of the grade level where the various facets of social studies are being taught. Mr. De Young urged that we work from broad major concepts, rather than on encyclopedic knowledge.

Tuesday afternoon's sessions began at 1:30 with an address by Mr. John Feikens, a Detroit Attorney, on the topic "By What Standards — Government Relationships." We have, he said, the same right to receive government aid as the public school students. We must see that our failure to receive it is actually a discrimination against us because of our religious convictions.

Following this address, sectionals were again scheduled, but a choice of one from three had to be made. Dr. John Vanden Berg, Vice-president and Dean of Calvin College, spoke in behalf of "Citizens for Educational Freedom". Robert Vander Laan, Michigan State Senator, spoke on "Future Ramifications".

Mr. Ivan Zylstra, secretary of Government Relations for the NUCS, spoke on the "Education Act and the Principal's Role in Obtaining Government Aid." He told us that our principals must expect to take the initiative. Try to build up a good relationship with the local public schools. Keep well-informed, knowing wat services we may accept, or which we must refuse. Also determine if the help available will be an asset or a detriment to us. And, our eagerness to obtain government aid should be our last reason for getting it.

At 8 P.M. Tuesday evening, a public Mass Meeting was held at the Oakdale Park Chr. Reformed Church. This served as a climax to the ACSA Conference and the begining of the NUCS Convention.

The church was filled to near capacity by delegates, visitors, board members, and friends of Christian education. Dr. Paul Schrotenboer delivered the Keynote Address entitled "The Christian Mind in the Christian School". He considers the Christian mind "an outlook upon life that brings every thought captive to Christ and a structuring of bodies of ideas that stem from a religious understanding of the claim which the Word of God makes upon our lives." Further,

Keynote Address by Dr. Schrotenboer.

he says, "there should be no other mind (outlook, view) in the Christian school than the Christian mind." This can only be accomplished in a school where pupil and teacher are of the same mind. "No part of day or night from sacredness be free, But all my life, in every step, be fellowship with Thee." Thus he ended, quoting from the song "Fill Thou My Life, O Lord, My God". Never before, perhaps, has that song been sung with so much intensity and emotion as that night after Dr. Schrotenboer's address. Because of the extremely scholarly nature of this address, it will require aditional hearings or readings before the full impact will be reached. Fortunately is was preserved on tape, and will aslo appear in print in the Christian School Directory.

A brief business meeting early Wednesday morning concluded the ACSA Conference. The hectic first two days were not repeated in the concluding two days when teachers and board members were added to the group. Whether there was a reason for the more relaxed scheduling, I do not know. However, the first speaker, Mr. Clifford Prince, President of the Convention, and an attorney in New Era, Michigan, set off what proved to be many informal discussions at coffee breaks and meal times, with his address on Government Aid. His basic tenet was to be prepared to give back to the government everything you have received if the strings are ever pulled. It was unfortunate that Attorney Feikens and Attorney Prince were not scheduled for a debate on this crucial issue upon which there seems to be such a wide difference of opinion.

We might add that the general opinion, in the groups in which I was a part, seemed to be that we must be extremely careful *if* we accept government aid, but it is better not to accept it. Even if aid is granted with no strings attached now, there is the possibility that the strings could be attached later on. Our acceptance of aid may require us to accept pupils who do not agree with our basic convictions.

Wednesday afternoon found us again assembled in the Seminary Auditorium, this time to listen to Dr. Don Oppewal, professor at Calvin College, on the topic, "The Christian Mind and Curriculum." Limiting his address to *printed matter*, Dr. O. stated that no textbook can be completely neutral to all ideologies. Therefore our choice of textbook is all important, and so is the interpretation given to it. We must expose the child to worldly concepts but then show him how this varies with the Christian approach. We then separated into four discussion groups to pursue this matter further.

Wednesday evening we listened to a panel consisting of Mr. Henry van Timmeren, Dr. Kornelius Van Goor, Mr. Gordon Kamps, and Mr. Ivan Zylstra, with Mr. Philip Elve as Moderator. They discussed the subject, "The School Board and School Personnel". We do not have the space to list all the suggestions given, but this would be a good place to urge more of our Board members to attend these meetings. Not all men can take time from work, but it would certainly be to the advantage of each school if at least one or two could attend each year.

Thursday morning Dr. Snapper spoke to us on the subject, "The Christian Mind and Pupil-Teacher Relationships". The focus, he said, is on the nature of a social relationship within a Christian covenantal community, between teacher and learner, between the more mature and the less mature. "The most difficult aspects of the question," he continued, "is to know the Christian mind in the area of interpersonal relationships, and to express that mind in a relationship between the mature who have the power and authority, and the immature who have neither, but one day shall be expected to exercise both with a Christian mind." We must stress that the child make a personal commitment to Christ, at all levels. Authority and love are the complementary essentials of the Christian teacher's role.

Dr. Nicholas Wolterstorff and Dr. Dennis Hoekstra were partners in a panel on the subject, "Summing Up the Convention Theme". This they did very ably. Among many things they noted that our Christian school movement must be aware that it must not only be distinctive, but also clearly cognizant of the secular atmosphere in which these schools are found. Our Christian community is no longer isolated as it was 25 years ago, and our children must learn to live in it. Our whole curriculum, our textbooks, and whatever else we may have, must *show* how it fits into human life.

At a final business meeting Thursday afternoon, many items of business were dispensed with. The most important item related to the teacher contract policy. The gist is this. On March 1 contracts may be given to all presently employed teachers. On April 10 the return of signed contracts of presently employed teachers may be required. No administrators or board may require or demand the return of signed contracts prior to this date. Signed contracts of new or unemployed teachers may not be returned until April 20 or after. This resolution passed by a 2 to 1 margin.

Thursday evening brought over 500 people (235 were registered for the convention) to the banquet. Among other numbers on the program, the NUCS demonstrated, by songs, slides, and spoken words, excerpts from some of its latest books.

The 46th annual Convention is now history. To those of us who were privileged to attend, we did not return the same as we left. We got a better glimpse of what Christian education ought to be. If our faith was a little weak, it was strengthened. If our outlook was a bit hazy, we received clearer insights. If our dedication to the cause was weak, it received new impetus. It was a week which brought us closer to the realization what a tremendous task we have. "No part of day or night from sacredness be free, But all my life, in every step, be fellowship with Thee." What a challenge in our secular age, when even Sundays in our Christian community are becoming more and more secular. What a challenge we Christian teachers face! Can we meet it?

This report has been written by Mr. Joseph VanBeek, vice-principal of the Trinity Christian School of Burlington, Ont. at the request of Mr. A. Hengstman, director of education of the Ontario Alliance of Christian Schools.

Dr. J. H. NEDERHOOD

(RADIO MINISTER OF THE BACK-TO-GOD HOUR)

will address a Public Rally on

"THE PRACTICAL VALUES OF CHRISTIAN EDUCATION"

on Tuesday, September 6, 1966 at 8 P.M.

in the

London Christian Reformed Church

513 Talbot St., London.

Refreshments and a Bake Sale by 'Ladies Busjes Actie'.

EVERYONE IS WELCOME

Nederland maakt ca. 165 personenauto's per dag

Met onze eigen automarkt (en assemblage) mogen we er toch wel zijn al haalt Nederland het niet bij de buitenlandse produktie. In de grafiek wordt een overzicht gegeven van de Nederlandse produktie van 1960 tot en met 1965. Van deze produktie neemt DAF-Eindhoven 30 à 40.000 stuks per jaar voor zijn rekening.

Opvallend is de vrij gelijkmatige produktie van de bedrijfsauto's en de "sprongen" van de personenautoproduktie. Een en ander is te verklaren door de situatie op de markt, de concurrentie, loonsverhogingen etc. Bedrijfsauto's kopen is praktisch een "moet", men koopt uit noodzaak, maar personenauto's is heel vaak een luxe of een hobby en die markt is voor personenauto's veel gevoeliger, terwijl de smaak van het publiek en de introduktie van nieuwe modellen van veel invloed op de markt zijn.

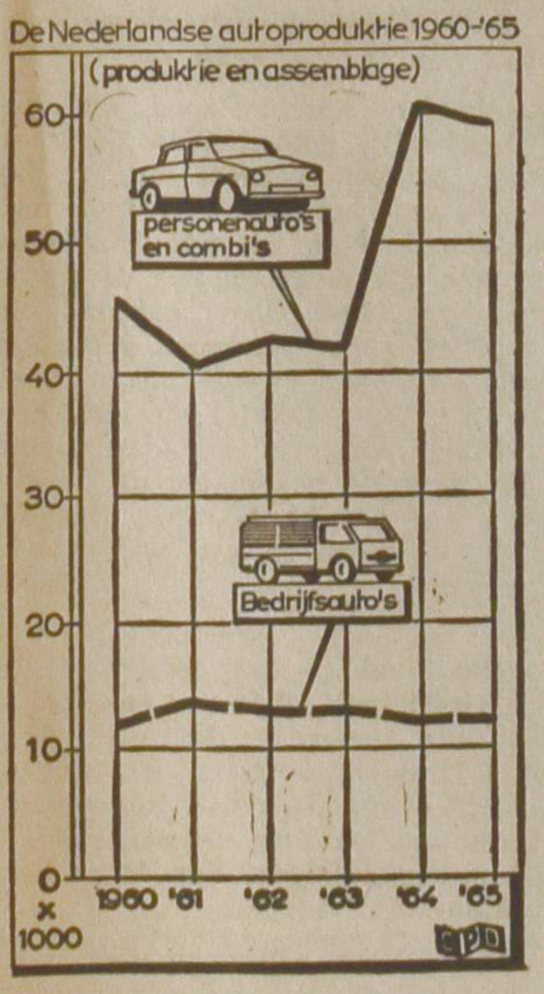

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

ATTENTIE "Holland trein" naar de "Expo" ATTENTIE

georganiseerd door de

Dutch Canadian Entertainment Club, Oakville, Ont.

Bezoek de Wereldtentoonstelling in Montreal

op 18 mei 1967 (Holland Day)

OFFICIELE OPENING VAN HET "HOLLAND PAVILLION"

Sarnia Guelph
Kitchener Georgetown
TORONTO
Oshawa Belleville
Pt. Hope Kingston
MONTREAL
Chatham Woodstock
St. Catharines
Windsor London Hamilton Grimsby Niagara Falls

Vertrek op woensdag 17 mei per speciale "Holland Trein" (Canadian National Railways) van Toronto naar Montreal en terug op vrijdag 19 mei. Treinkosten vanaf Toronto $18.00 per volwassene. Hotel reserveringen moeten zo vlug mogelijk geregeld worden. Voor verdere inlichtingen, schrijf of bel,

KOOPS TRAVEL SERVICE LIMITED

P.O. Box 307 - 543 Brant Street, BURLINGTON, ONT. Tel 634-1813/4

Mitchel William Sharp

Canada's Minister van Financien

ZIJN JEUGD

Op 11 mei 1911 zag de jonge William in Winnipeg, Manitoba het levenslicht. Beide ouders waren van Schotse afkomst en behoorden tot de Presbyteriaanse kerk. Zijn vader, Thomas Sharp, werkte op een drukkerij, maar werd werkloos toen William 14 jaar oud was. Er zat voor de jonge William niets anders op dan zelf werk te zoeken. Het was geen gemakkelijke tijd die voor hem aanbrak. Thuis miste hij veel, aangezien zijn ouders gescheiden waren en de maatschappelijke wereld kende weinig barmhartigheid voor jongens van 14 jaar. De jonge Sharp liet zich echter niet ontmoedigen. Hij vond een baan, als koerier voor de Winnipeg Grain Trade Press en maakte later deel uit van het personeel van de 'Sanford Evans Statistical Service', waar hij belast was met het onderzoek van graan-statistieken. Dit werk zou hem later, als minister van Handel en Industrie, goed van pas komen. Met statistieken zou hij later meer te doen krijgen. Na de dagtaak ging hij echter niet wat plezier maken, maar bezocht de highschool en de Daniel McIntire Collegiate School, beide in Winnipeg. Na deze vooropleiding genoten te hebben werd hij als part-time economisch student ingeschreven in de University of Manitoba, eveneens in Winnipeg gevestigd. Sanford Evans, die de ijver van zijn employee bewonderde, gaf hem verlof om 's middags naar de universiteit te gaan, om alleen gedurende de morgen in het bedrijf van Evans te werken.

In 1943 mocht hij zijn studie zien bekroond met het behalen van een B.A. degree. Hiermee was student Sharp echter niet tevreden. Hij wilde zich verder bekwamen in de economie en deed daarom 'graduate study' in de University of Manitoba en de London School of Economics. Het jaar dat hij in London studeerde ontving hij geldelijke steun van één van Canada's grootste graanmakelaar-kantoren Richardson & Son Ltd. Door middel van deze zaak ontmoette hij vele vooraanstaande politieke figuren, waarmee hij later meermalen in contact zou komen.

In April 1938 trouwde hij Margaret An Boyd. Uit hun huwelijk werd één zoon geboren.

De oorlog maakte echter een eind aan zijn werk in de graanbusiness. Hij droeg het uniform slechts voor een korte tijd, want de onderminister van financiën, Clifford Clark, riep hem naar Ottawa om daar het land zijn diensten aan te bieden. Hiermee zette hij de eerste voetstap op het politieke pad.

ZIJN POLITIEKE LOOPBAAN

Van 1942 tot 1947 functioneerde hij als de verbindingsschakel tussen het departement van financiën en de 'Price and Trade Board', een departement dat speciaal met het oog op de oorlogstoestand was gecreëerd. Tevens was hij de voorzitter van een commissie, bestaande uit afgevaardigden van verschillende departementen, die belast was met zaken op gebied van landbouw, voedsel, huizing en sociale verzekering.

In 1947 werd hij benoemd tot directeur van het 'Economic Policy Division', een afdeling van het departement van Financiën. Hij werd eveneens gekozen als voorzitter van een der commissies die belast werden met het opnemen van Newfoundland in de Dominion. Vier jaar later werd hij aangesteld tot de rechterhand van de onderminister van Handel en Industrie en in 1955 vergezelde hij Lester Pearson op zijn tocht naar Moskou om handelsbetrekkingen met Rusland aan te knopen. Een jaar later maakte hij een gelijksoortige tocht naar Japan. Het jaar daarop werd hij ondermiinster van Handel en Industrie. Steeds hoger klom hij op de politieke ladder, maar toen de Conservatieven in april 1958 aan het bewind kwamen ging hij tijdelijk uit de politiek. Zelf behoorde hij in zijn vroegere jaren tot de Conservatieven, maar rondom 1955 nam hij actief deel aan activiteiten in de Liberale Partij.

Gedurende de politieke 'pauze' (1958-1961) was hij vice-president van Brazilian Traction, Light and Power Ltd., een internationaal publiek utiliteitsbedrijf, dat haar kantoren in Toronto had gevestigd. Tegelijkertijd presideerde hij de 'Canadian Freedom from Hunger Committee', een wereldwijde organisatie die nauw verbonden was met het werk van de Verenigde Naties.

De politiek vergeten deed hij beslist niet, want in 1960 bood hij Pearson zijn diensten aan en in 1961 was hij één van de vooraanstaande leden in de 'Liberal National Rally'.

In hetzelfde jaar begaf hij zich in de politieke arena om tegen de toenmalige minister van Financiën, Fleming, in Toronto's conservatieve bolwerk, de strijd aan te binden. Op een ongewone manier trachtte hij de stemgerechtigden voor zich te winnen. Hij organiseerde o.m. koffiepartijtjes om, volgens zijn zeggen, niet alleen de Liberalen te ontmoeten maar in het algemeen: zijn buren. Met een meerderheid van 780 stemmen versloeg hij zijn tegenstander en werd daarna als minister van Handel en Industrie aangesteld. In de verkiezing van 1965 werd hij herkozen voor de House of Commons en werd in de regering Pearson tot minister van Financiën benoemd.

ZIJN IDEEEN

Als minister van Financiën is Mr. Sharp een bekwaam en voorzichtig man. Op het gebied van handel en industrie is hij trouwens evenmin een onbekende. In zijn jeugd heeft hij heel wat levenservaring opgedaan die hem nu goed van pas komt. Van aanpakken weet hij alles af. Hij weet ervan mee te praten om de tering naar de nering te zetten. Hij heeft zelf moeten vechten om in het leven vooruit te komen. Deze ervaringen hebben Mr. Sharp gevormd voor zijn moeilijke taak.

Wat de politiek betreft behoort hij tot de gematigde rechtse groep in de Liberale Partij. Gematigd is waarschijnlijk één van zijn karaktereigenschappen. Van extremisme moet hij weinig hebben. Daarom neemt hij ten opzichte van het probleem van buitenlands kapitaal en buitenlandse industrieën voor Canada ook een gematigd standpunt in.

Hij streeft er naar om Canada zoveel en zo spoedig mogelijk op eigen benen te laten staan. Volgens hem kan dit onmogelijk overhaast gebeuren. Canada kan momenteel niet zonder buitenlands kapitaal terwijl het weren van het vestigen van buitenlandse industrieën de canadese arbeidsmarkt in gevaar zou brengen.

Mr. Sharp staat dan ook vierkant tegenover de ideeën van de vorige minister van Financiën, Mr. Gordon.

Een vrije handel moet zoveel mogelijk worden gegarandeerd. Van discriminatie tegen buitenlandse goederen door het innen van hoge invoerrechten en het eisen van hoge rentes voor buitenlandse investeringen moet de huidige minister van Financiën niets hebben. Ook moeten de provincies geen hoge belasting heffen op goederen die in een bepaalde provincie worden gemaakt. Alles moet men in 't werk stellen om de vrije handel te bevorderen. Mr. Sharp stond dan ook afwijzend tegenover Canada's negatieve standpunt ten opzichte van Engeland's toetreden tot de Euromarkt.

Ten opzichte van het streven van Quebec staat hij niet geheel afwijzend. Wanneer deze provincie op een verantwoordelijke manier tracht vooruit te komen, dan zal Mr. Sharp hen geen strootje in de weg leggen.

Volgens hem komt een hogere dan 6% rente op leningen bij de bank de economie ten goede. Zodoende heeft hij zijn uiterste best gedaan dit voorstel er door te krijgen.

Voor een vrije handel is Mr. Sharp niet bang. Tegelijkertijd is hij echter wel voorzichtig. Hij streeft b.v. naar een sluitende staatsbegroting en bij de laatste staatsbegroting heeft hij er met nadruk op gewezen dat men, gezien de huidige economische ontwikkeling in Canada en de wereld, voorzichtig vooruit moet stomen.

Wij mogen niet altijd te enthousiast over de regering zijn, waarvoor wij ook geldige reden hebben, maar Mr. Sharp behoort gelukkig tot een van de uitzonderingen. Hij doet zijn naam wel eer aan!

Vereisten voor de bandenfabrikant

De Canadese regering heeft de laatste tijd stappen genomen om in samenwerking met de bandenindustrie veiligheidsmaatregelen te nemen in verband met het toenemende aantal verkeersongevallen.

Verleden maand heeft de Minister van Vervoer in Ontario, Mr. Irwin Haskett, een onderhoud gehad met de directeuren van de bandenindustrie en vertegenwoordigers van de 'Rubber Association of Canada' waarin de regeringsplannen betreffende de vereisten voor de banden werden bekend gemaakt en besproken.

De vertegenwoordigers van de banden- en rubberfabrieken zegden hun volle medewerking toe. Volgens de minister van Vervoer was het een geslaagde vergadering. Ook al is een klein percentage van de verkeersongelukken het gevolg van defecte banden, toch wil de regering in haar plannen om de verkeersongelukken zoveel mogelijk tegen te gaan dit onderdeel niet verwaarlozen. In het begin van 1967 zullen pas de voorgestelde wetten van kracht zijn om de betreffende industrieën gelegenheid te geven hun maatregelen te nemen. Er zullen o.m. bepalingen worden opgesteld over de kwaliteit en de constructie van de banden. Op de banden zelf moet duidelijk worden aangegeven de conditie van de banden en de lading die de banden kunnen verduren.

Hoewel de minister van Vervoer in Ontario geen klachten heeft vernomen over de kwaliteit van de banden, toch wordt het raadzaam geacht om regulaties vast te stellen om geknoei met het maken van banden te voorkomen. Zodra de regulaties van kracht zullen zijn blijven de regering en de betreffende instanties onderzoeken of de bepalingen daadwerkelijk de veiligheid van het verkeer bewerkstelligen.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen

The Finest Selection
of all your books, commentaries, novels, plaques, records, Sunday School and Church supplies, etc.
BOOK & GIFT SHOP
L. KRYGSMAN
95 Canter Blvd.
OTTAWA 5, ONT.
"MAIL YOUR ORDERS NOW"
Ask for Catalogue

A. Hosmar, C.A.
CHARTERED
ACCOUNTANT
47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

Koopt bij de Adverteerders van
CALVINIST CONTACT

De "Waterwolf" verwonnen!

Een verhaal uit het rampjaar

door C. J. OOMS-VINCKERS

3

'Ik moet toch eens even naar vader kijken,' zei Dirk.

'Dat kun je gerust doen,' zei ze zacht. 'Ik houd me wel en Tammetje zit ook goed.'

'Ik bind je eerst aan de andere kant vast,' zei Dirk. 'Maar dan moet dat andere touw ook even los. Zou dat vertrouwd zijn?'

'O, dat kan best,' zei ze vaag. Dirk vond dat haar ogen heel raar stonden en hij aarzelde om de knopen te ontwarren.

'Het moet gebeuren voor het helemaal nacht is,' zei hij meer tot zichzelf dan tot haar. Meteen begon hij wild aan de knoop te peuteren. Zijn nagels scheurden in en haakten vast aan de ruwe vezels. Hij voelde het nauwelijks en rukte zenuwachtig door. Gien zat doodstil over zijn schouder te staren. De slapende Tammetje leek haar een vreemd jochie. Ze haalde bevrijd adem toen Dirk het laatste windsel afdeed. Ze strekt haar hals en voelde iets kraken in haar wervels.

'Nu naar de andere kant draaien,' zei Dirk met hese stem.

Ze liet zich werktuigelijk langs de vorst van het dak schuiven om een draai te kunnen nemen.

'Als jij goed en wel zit, ga ik naar vader kijken.'

'Daar heb je gelijk aan,' zei ze zonder veel aandacht.

'We laten Tammetje maar slapen, die kan geen kwaad.'

'Nee, dat zal wel niet.'

Wat gingen hun gedachten vreemd langs elkander, dacht hij verwonderd.

Met alle kracht die hij kon opbrengen, draaide hij Gien over de vorst. Ze keek nu de kant van Midsland uit.

'Waar is de kerk?' vroeg ze ineens.

'Een stukje verder, het is al donker,' zei Dirk. Ook hij kon geen kerktoren onderscheiden. 't Was nu alles schemergrijs met hier en daar een zwarte vlek. De regen sijpelde nog steeds op de pannen en het geruis vermengde zich met het kabbelen van het water tegen het dak.

't Is of er meer wind komt, dacht Dirk met angst. De plaats zou het niet houden als de stroming sterker werd. 't Huis was oud en de laatste tijd niet best onderhouden. Alles was duur! Toch waren ze idioot geweest om geen nieuw fundament onder de scheefgezakte hoeken te metselen. Ja, Gien had zo-even wel gelijk: ze hadden ondoordacht en werelds geleefd. Jakkeren maar, jakkeren maar! Ze hadden zich geen tijd gegund om na te denken! Hij bond Gien weer aan de schoorsteen vast. Hij begreep het niet, dat ze geen protest liet horen. Dat 'stille' en 'gelatene' vertrouwde hij niet.

'Die spreuk op de poort was ook eigenlijk malligheid, daar had je straks groot gelijk in. Wat weet een mens nou van de kracht van het water,' zei hij toeschietelijk om haar aan 't praten te krijgen.

Er kwam een lichte streep aan de lucht en ze keken gelijktijdig naar boven. ''t Kan een lichtkogel zijn,' zei hij. 'Ze zoeken toch nog wel, nu het wat kalmer is. 't Zou ook wat moois zijn als ze ons lieten creperen. Ze konden op hun vingers natellen dat we de polder niet meer uit konden komen, toen het water er in stroomde. Wat op de dijk staat, zal het wel houden. Nou dan, dan kunnen ze toch waarschuwen, dat wij nog niet terecht zijn,' probeerde hij zichzelf gerust te stellen. Van zijn vader zag hij alleen nog maar een zwarte vlek. Hij zuchtte; het was nodig tijd de man eens toe te spreken. Die zat daar maar in z'n eentje en kon niet horen op zo'n afstand.

'Jij zit nu goed, ik ga even naar vader kijken. Met een paar minuten ben ik terug.'

Voorzichtig schoof hij voort met zijn benen schrijlings over de vorst. Hij zag dat de oude man doodstil zat. Bij hem gekomen greep hij de afhangende hand en schrok van de kilte, die hij voelde. De knoken waren zo dor en slap of hij dood was. Met bevende hand streek hij langs het gezicht van de oude: het behaarde vel was steenkoud.

'Vader,' schreeuwde hij aan zijn vaders oor. In spanning keek hij naar het onbewegelijke gezicht. Hij schudde aan de stijve schouder in de dikke jekker en schreeuwde nog eens: 'Vader, hier ben ik, Dirk. Je hoort me toch wel?'

De borst van de oude ging even op en neer, er kwam een zucht en later nog één. Dirk haalde bevrijd adem. God zij gedankt, vader leefde! Hij duwde het been wat omhoog en wreef er krachtig langs. De oude man opende de ogen, het leek hem goed te doen, dat er beweging in zijn been kwam.

'Dirk, jongen,' hakkelde hij, 'laat Gien niet in de steek en blijf bij Tammetje. Ik red... ik red... het wel. Ik ben... ik ben... van ...hondenleer.' Het schrille lachje waarmee hij besloot klonk Dirk akelig in de oren. Hij huiverde en keek achterom naar Gien en zijn jongen. Ze zaten stevig vast, ze konden geen kwaad. 'Ze zitten vastgebonden, vader, er kan niets gebeuren. Heb je die vliegmachine gezien, vader, nu komen ze gauw.'

De oude man haalde de schouders op. 'Een mens kan veel hebben,' prevelde hij.

'Zou er sneeuw komen, vader?' vroeg Dirk angstig.

Natuurlijk zou er sneeuw komen, warrelde het door het brein van de oude Tamme, hij voelde het aan zijn leden en zijn likdoorns, maar hij zei bewust helder: 'Sneeuwen, och nee, waarom? Het regent, dacht ik.'

'Ja, dat wel, maar ik vertrouw de lucht niet.'

De oude Tamme was weer in z'n doezel verzonken en mopperde voor zich heen: 'Bello, dat beest van van de Toren, dreef hier.'

'Here, ze zullen bij... van de Toren...' zei Dirk geschrokken.

De oude man schurkte heen en weer in zijn jekker en gaf geen antwoord.

'Ze zullen bij van de Toren toch niet...' herhaalde Dirk zenuachtig.

'De huizen hebben veel te lijden van al dat water,' zei de oude man.

''k Dacht dat het huis van van de Toren steviger stond dan 't onze.'

'Niks van te zeggen, ze hadden de volle storm, wij liggen luw,' zei de oude man en rilde.

'Ben je koud?' vroeg Dirk.

'Nee, nee, dat niet. Bello dreef met zijn snoet naar beneden.'

Dirk kreeg een hartklopping. Wat was het angstig vader aldoor over Bello te horen praten. Om maar wat te antwoorden, zei hij: 'Stom dier.'

''t Was een mormel,' zei de oude man met een opflikkering in zijn ogen: 'Hij liet geen schaap met rust.'

'Een goede waakhond.'

't Was nu hartje nacht, alleen het klotsende water verbrak de stilte. Hoe was het mogelijk dat ze hier over een hond zaten te leuteren, hier op een smal stuk van het dak, tussen al dat ijselijke water, dat hun dood zou worden.

'Ik geloof dat we er allemaal aangaan,' zei Dirk ineens bitter. Hij pakte het neerhangende been van zijn vader en begon weer met kracht te wrijven. 'Doet dat wrijven je goed, vader?' vroeg hij.

'Ja, dat wel. 't Is net of ik in slaap val.'

'Dat kan niet anders. Een mens wordt doodmoe van dat gehang. Ik zal je vastbinden, dan kun je rustig gaan slapen. Tammetje slaapt ook.'

'Gelukkig,' zuchtte de oude man. Hij had de hoop op redding opgegeven. Voor zichzelf tenminste. De jonkjes konden het nog wel houden! Maar waar moest voor hèm het leven voor worden gerekt? Of hij nu hier dood ging of op een schuit of in een ziekenhuis; het moest ééns gebeuren. Hij was er nu na aan toe; hij zou een ander maar in de weg zitten als ze met schuiten kwamen. Het soesde wel even in zijn hoofd, dat hij nu voor God kwam te staan, maar hij had meteen de bevrijdende idee, dat hij schuld had beleden en in de verzoening van de Heer geloofde. Bij deze gedachte viel zijn bekommernis weg. Nu moesten ze niet meer aan zijn hoofd zeuren. Dirk ook niet. Hij was klaar van binnen en lekker warm. Toen Dirk nog eens aandrong op vastbinden, gaf hij geen antwoord en Dirk schoof zuchtend naar de andere kant terug.

Gien zat met wijdopen ogen in het donker te staren. Ze had het griezelige gevoel dat er vreemde beesten tegen het dak zouden opkruipen en haar in de benen zouden bijten. Rare dieren... waterwolven... Ze trok daarom haar benen zo hoog mogelijk op, maar het dak was glibberig en ze gleden iedere keer terug. Ze had bijna niet gemerkt dat Dirk was weggeweest. Ze zag in een flauwe schim het zwarte hoopje dat tegen de schoorsteen zat gedrukt en glimlachte. Tammetje sliep, die wist gelukkig van niets. Als hij zo de dood inkon, dan was hij gered. Ze schrok van deze gedachte en drukte angstig de handen tegen de borst. Wat had ze gedacht? Hoe kwam ze erbij... ze was slecht, ze was ontaard: wie wenst zijn kind nu dood?

'Here, lieve Here, bewaar hem,' prevelde ze haastig. 'Laat mij maar gaan, Here, ik ben ijdel en schraperig geweest. En hoogmoedig. Het kind, dat ik bij me heb... weet toch van niets...'

Dirk kwam vlak naast haar en greep haar hand. 'Gaat het een beetje, vrouw?'

Haar hand lag slap in de zijne: 'Ja, hoor,' zei ze zacht.

'Gelukkig,' zei hij monter, 'vader kan het ook redden.' Hij zag hoe ze haar benen optrok en ze even later weer naar beneden moest laten schieten. Hij greep ze en hield ze vast op zijn schoot. 'Zo beter?' vroeg hij.

'Ik ben bang voor beesten...'

'Kom nou, die zwemmen hier zomaar niet rond, die hebben het allang beter dan wij. Ik heb ze losgesneden en ze zijn weggehold. De kat zit in de hanebalken, moet je denken.'

'Katten niet... waterwolven of zo...'

'Je bent wel bevlogen door de waterwolven,' zei hij korzelig. 'Daar heb ik je nu nog nooit over gehoord.'

'Ze waren er niet eerder.'

'Weer een licht. Kijk nu eens, wel tien lichten. Nou komt er schot in de redding.'

Gien werd opmerkzaam en richtte zich op. 'Maak licht,' zei ze, 'misschien zien ze het.'

Dirk haalde zijn electrische lantaarn te voorschijn en probeerde het lichtje in de richting van de machines te draaien.

'Hoe laat zou het zijn?' vroeg Gien. Ze voelde zichzelf weer opveren, nu ze teken van leven had gezien. Welja, het kon alles nog terecht komen. Morgen zou ze wel weten, waar ze moesten zijn met de hulp. Het wás eerst natuurlijk nog een wilde boel geweest...

'Je handen zijn warm,' zei Dirk.

'Ik wou, dat we maar slaappillen hadden.'

'Misschien lukt het wel zònder. Ik zal mezelf ook een haam omdoen en proberen wat te tukken.' Het klonk luchtig en het leek of de ergste spanning wat gebroken was.

'Ben je niet flauw, moet je niet wat eten?'

'Dat is geen kwaad idee. We nemen allebei een stukje. Wat slaapt dat lieve kind onschuldig.'

'Wat een geluk. Zo'n kind heeft er misschien niet zo'n erg in. Over een jaar weet hij er niks meer van.'

''t Is nou toch allemaal sneeuw wat er valt. Bah, het drupt in mijn hals.'

'Sneeuw kunnen we wel hebben. Vorst is veel erger.'

Ze kauwden allebei een paar sneden brood naar binnen en bleven verder zwijgen. Dirk bond een koetouw om zijn arm en bevestigde het aan het touw dat om de schoorsteen gewikkeld zat. Gien en Tammetje waren ook aan dat touw gebonden. Als hij eens wegzakte, kon hij weer naar boven klauteren.

Hij hoorde dat de deining van de golven sterker werd. Met schrik bedacht hij, dat hij juist die twee rotte steunpalen uit de grond had getrokken en er geen andere voor in de plaats had gezet. Hij was toch ook hardstikke gek geweest alles in het armoedige te beheren en hij was de enige niet geweest...

(Slot volgt.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With gratitude to God and thankful hearts we announce the birth of our daughter

GARLENE CAROLINE

born Sept. 1, 1966.

Simon and Wendy De Haan.

1170 Fennell Ave. East, Apt. 10, Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. A. Vandenberg announce the marriage of their daughter

BARBARA HELENA

to

Mr. NEIL VANDERWAL

D.V. on Saturday, September 3, 1966 at 4.00 p.m. in the First Christian Reformed Church of Hamilton.

Rev. A. Kuyvenhoven officiating.

109 Corman Rd.,
Stoney Creek, Ont.

On Sunday, September 18th, 1966, the Lord willing, we will commemorate with our dear parents and grandparents

MARTINUS BOONSTRA

and

JAATJE BOONSTRA—
TEN KATE

the happy occasion of their 25th wedding anniversary.

We pray that our heavenly Father may grant them many more happy years together and with us.

Burlington, Ont.:
Jack & Joanne Boonstra & Jamie.
Guelph, Ont.:
Martha & Herman Buitenhuis.
New Hamburg, Ont.:
Betty & Bill De Haan & Kimberly.
Guelph, Ont.:
Sally.
Grace.
Peter.

Open house: Saturday, Sept. 17th, 8-11 P.M., 245 Bristol St., Guelph, Ont.

The consistory of the Second Christian Reformed Church of Toronto extends its sincere sympathy to elder B. J. Koerssen and family in the loss of his mother in the Netherlands.

May the Lord comfort the sorrowing.

Rev. J. J. Byker, Pres.
K. Knoops, Clerk.

Heden heeft de Here tot Zich genomen, mijn lieve man, onze vader, behuwdvader en grootvader

EVERT VAN DIJK Sr.

op de leeftijd van bijna 92 jaar.

Psalm 118 vs. 7 ber.

Hillegom:
J. van Dijk—Lettink.
Amstelveen:
J. van Dijk.
F. van Dijk—
v. d. Woude.
Venendaal:
G. H. de Haas—
van Dijk.
T. de Haas.
Courtenay (Can.):
W. J. G. van Dijk.
M. van Dijk—Vooys.
Den Haag:
S. Ligthelm—van Dijk.
A. W. H. Ligthelm.
Voorschoten:
E. van Dijk Jr.
A. P. van Dijk—
Wolters.
Langley (Can.):
L. H. v. Werkhoven—
van Dijk.
H. A. v. Werkhoven.
en kleinkinderen.

Hillegom, 25 augustus 1966.
Weeresteinstraat 23.

Heden behaagde het de Here uit ons midden weg te nemen in volle verzekerdheid des geloofs onze geliefde moeder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder

GEESJE DE WEERD—
geb. FLUIT,

in de gezegende ouderdom van 86 jaar. Sinds 17 maart 1951 weduwe van Jan De Weerd.

Koekange, Ned.:
R. De Weerd.
L. De Weerd—
Van Dijk.
Drayton, Ont.:
J. Drost—De Weerd.
L. Drost.
Branchton, Ont:
H. De Weerd.
J. De Weerd—
Steenbergen.
Alma, Ont.:
J. De Weerd.
A. De Weerd—Drost.
Klein- en achterkleinkinderen.

Drayton, Ont. 28 aug. 1966.

The Lord called to be with Him our dear husband and father

JACOB BAKKER,

in his 38th year.

"For Thou hast delivered my soul from death, my eyes from tears, and my feet from falling." Psalm 116:8.

Ann Bakker-Bavelaar.
Sjoerd.
Corrie.
Dicky.
Annette.
Ralphie.

August 26, 1966.
120 Painted Post Drive,
Scarboro, Ont.

De Holl Vrouwenvereniging "Bidt en Werkt" van de Grace Christian Reformed Church van Scarborough, betuigt hiermede haar diep medeleven met haar lid Mrs. Jac. Bakker by het overlijden van haar man.

Ps. 27:1 en 13,

De Here is mijn licht en mij heil, voor wien zou ik vrezen?

De Here is mijns levens veste, voor wien zou ik vervaard zijn?

O, als ik niet had geloofd des Heren goedheid te zullen zien in het land der levenden!

We weten dat dit haar tot troost is in dit zware verlies.

Het Bestuur.

A motherless family of three children (ages 6, 5 and 3) needs

RELIABLE HELP

at once. Any responsible Chr. lady interested and willing to take upon herself the mother-role in this Chr. family is asked to contact Rev. Wm. Renkema, 28 Bruce Ave. W., Renfrew, Ont. or call collect 432-4447.

Wellandport Calvinistic Christian School heeft een in prima staat zijnde

1960 MERCURY SCHOOLBUS

te koop, met 54 zitplaatsen en 1966 licence. Voor verdere informatie contact Mr. G. VanderKomer, R.R. # 1, Fenwick, Ont. Phone 892-2821.

REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., LTD.
Toronto: 697 Bay St. EM 6-9488
Sarnia: 133 N. Front ED 6-6169

FOR YOUNGER CATECHUMENS AND EVANGELISM:

From Genesis to Revelation

by Rev. S. VISS Jr.

28 lessons, 52 pages

Price per copy $1.00

FOR ADVANCED CATECHISM CLASSES:

By Grace Through Faith

by Dr. R. KOOISTRA

23 lessons, 96 pages

Price per copy $1.50

ORDER FROM YOUR BOOKSTORE OR FROM THE PUBLISHERS

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312 Station B Hamilton, Ont.

Wanted:

YOUNG MAN

for large yardgoods business in Hamilton. Must be willing to learn. Letters to # 1907, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

FAMILY WANTED

for greenhouse work. Top wages, steady employment. Send full particulars to Chr. Ref. Imm. Society, % Box 130, Redcliff, Alberta.

ROOM AND BOARD

2 Rooms available for 2 men. 62 Delaware Ave., Hamilton, Ont. Tel. 525-3320.

For rent:

SMALL APARTMENT

3 miles north of Hamilton. Tel. JA 7-5460. Do not call before Friday, Sept. 2nd.

SMALL APARTMENT WANTED

in West Toronto. Preferably close to Hwy. 5 and Gardener Expressway. Please write or phone Mr. William B. Kryger, % A. Nieuwstraten, 132 Confederation Drive, Scarborough, Ont. Phone: 266-4721.

Wanted:

FEMALE TRAVELLING COMPANION

20-25 yrs. Willing to share expenses. Leaving S.W. Ont. Nov. 1, to secure Nursing position in B.C. For further information write # 1905, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Te huur: Burlington,

APARTMENT VOOR ECHTPAAR

$50.00 per maand, met inbegrip van electriciteit en verwarming. Aparte ingang. Phone: 634-0245.

YOUNG WOMAN

late twenties, desires position as housekeeper. Small home & family preferred. Christian convictions. Write No. 1906, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

DAIRY FARM
350 Acres

In Niagara Peninsula, close to industrial city, 76 head Holstein cattle (80% registered), daily milk quota 1120 lbs., good 40' x 100' barn, 44 stanchions, 3 silos, 27-can bulk cooler, full line modern machinery, modern 13-room brick home, suitable for two families. Asking $127,000.00 with $40,000 down. Owner hold balance at 5% with $500.00 monthly payments to include principal and interest. Call or write

DICK SCHOUTEN, 892-2310,
Box 702, Fonthill.

We have a large selection of the best farms in the Peninsula.

Reg. W. Hopkins
Realtor, 85 Russel Avenue,
St. Catharines, 684-6328.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL

and

A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz. B.C.

Furniture factory in Western Michigan needs

SKILLED AND UNSKILLED WORKERS

General factory work. Steady employment with fringe benefits. Reply in English or Dutch to John Visscher, West Michigan Furniture Co., 195 W. 8th Street, Holland, Michigan, U.S.A.

HOUSEKEEPER WANTED

in family with small children. Please send applications stating experience and references to Dr. A. Vandermaas, 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

Greenhouse Business near St. Catharines

21,000 sq. ft. of glass (like new), 10,000 sq. ft. of plastic greenhouses, planted to tomatoes and cucumbers. Steam heated, one 80 HP boiler coal fired, one new 60 HP compact unit, oil fired. Irrigation system. Also 15 acres of deep sand with 5 acres planted to mixed fruit, balance open land, ideal for nursery stock or vegetables, running creek on property. One 1960 Massey Ferguson Tractor, 200-gallon Myer Sprayer, Roto-Tiller, and other miscellaneous farm tools, cold storage (large). Three-bedroom home with all modern facilities, city water. This is a sound well-paying business. Owner wishes to retire. Asking only $75,000.00 with $12.000 down, balance mortgage to Vendor @ 6%, very easy terms.

Call or write

DICK SCHOUTEN 892-2310
Fonthill or 684-6328,

Reg. W. Hopkins
Realtor,
85 Russell Ave., St. Catharines.

VOLGENS RECEPT

der beroemdste natuurgeneeskundige artsen en specialisten leveren wij reeds 36 jaren volkomen onschad. kruidenmengsels tegen alle chron. ziekten met verbluffende resultaten. Ook als alles faalde en U alle hoop hebt laten varen, ligt hier Uw grote kans. Onze attesten zijn verbluffend! Broch. en inl. gratis. Desgew. toezending in blanco verpakking. Uw ziekten en klachten uitvoerig melden aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

ZOEKT U EEN

goede farm of huis?

BEL, NA DE VAKANTIETIJD,

Jack Bylsma

REAL ESTATE

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

BESIDES DOCTORS
you will also find a

Barber Shop

in the

MEDICAL ARTS BUILDING.

Once you are there why don't you drop in for a haircut? Children welcome also.

Medical Arts Barber Shop
YOUNG ST. and JAMES,
HAMILTON, ONT.

FARMS TE KOOP

100 acre, met open **melkcontract**, 2 mijl van Simcoe. Het land is level en alles is bewerkbaar. Geschikt zowel voor corn als tomaten. Grote barn, 42 stanchions en enige boxstalls. Silo, melkhuis, bulktank. 40 stuks melkvee, 22 heifers (Jersey), 1ste klas. Een complete serie moderne machines. Tevens de gehele oogst. Eveneens het 3-slaapkamer huis, ziet er prachtig uit. Dit is een farm welke men zelden tegenkomt en voor degene die iets goeds zoekt de moeite waard om te bekijken.

Eveneens een **130 acre farm** met melkcontract aan No. 3 highway, 4 mijl van Simcoe. Land is geheel bewerkbaar. Grote barn 50 x 60, silo. 35 koeien, 13 heifers, Jersey. Tevens een complete serie moderne machines. Ook groot dubbel huis, van alle gemakken voorzien. Prijs $45,000 met $13,000 down. Open voor offer.

150 acre farm, 4 mijl van Woodstock aan de hoofdweg. 2 beste huizen. Buitengewoon grote barn, stall cleaner, melkhuis, bulktank, silo. Deze farm kan desgewenst met of zonder stock en implements gekocht worden. Direct te aanvaarden.

Voor meer farms of zaken rond Woodstock, Ingersoll, Delhi en Aylmer, schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigen
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

GROTE BARN, ingericht voor 250 mestvarkens. 2e barn 100 x 24, geschikt voor varkens. 7-kamer modern Huis, aan hoofdweg. Met 102 acres land, waarvan 20 acre fruit (pears and grapes), alle machinerie. $41,000 wordt gevraagd, maar is open voor lager offer.

DAIRY FARM, 100 acres, prima land, 20 melkkoeien, 8 stuks jongvee, Holstein. Open melkcontract, goede gebouwen en veestal. Alle machines, bulkcooler, pracht huis, ideale omgeving. Vraagprijs $54 000.

Grote en kleine fruit farms, zeer winstgevend en pracht omgeving. Turkey en Chicken broiler farm. Vraag inlichtingen.

Al deze dicht bij kerk en school.

GERRIT OTTEN
BEAMSVILLE, ONT. - 563-7904
Agent voor HAROLD JARVIS
Real Estate, Grimsby, Ont.

FARMS FOR SALE

A two hundred acre mixed farm. Level and well tiled, drained land. 1 L-shape barn, 80 - 60 - 40 - 40. This barn is with all pig pens, stable cleaner through all pens. 2nd barn is 100 x 60, for beef or dairy. 2 cement silos 50/16 - 30/14. Also a complete feedmill installation. Chopper with 30 H.P. elec. motor. Mixer - Roller - Melasse tank and Heating installation. Concentrate. Room with jogger for 40 ton. Concentrate. A soybean bin, and oilcake bin (each 40 ton), mixer for concentrate. 7 oak bins, each holds 50 ton. The brick house has 2 bathrooms. Laundry room with all the facilities. Diningroom, livingroom, kitchen with mahogany cupboards, 5 bedrooms. There is an outdoor swimming pool, boathouse, double garage, toolshed. Henhouse 50 x 60 with cement floor. 2nd house with all conveniences. This lovely farm can be bought for the sacrificing price of $65,000. Another 100 acre grass farm could be bought with this farm.

A 150 acre level, well-drained highway farm. Buildings in top shape. $32,000. Make your own terms.

A 200 acre dairy farm. L-shape barn with 56 free comfort stalls. Silo 60/16. Cement feeding area 200 x 250. $38,000.

A 150 acre farm for dairy or cash crop. This farm is in a A-1 shape. $30,000.

A 100 acre farm, $10,000.

A 100 acre farm, $14,000.

A real fine 200 acre farm, 2 houses, $40,000.

Also a good **Restaurant** in thriving community. Terms. $28,000.

For service contact
F. C. v. Eyl
BOX 193, LUCKNOW, ONT.
Tel. 528-3618
Agent for
JOHN BOSVELD
REALTOR

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Dairy - Grain - Hog Farm - 600 Acres

In Niagara Peninsula, 600 acres clay loam. $2,000 monthly milk income. Registered Holstein, contract for 15,000 turkeys. A-1 machinery, 6 silos, 4 sets of barn buildings, pipeline milking parlour, 5 houses with all conveniences, running creeks. Price $270,000.00. Call or Write:—

DICK SCHOUTEN
Dial 892-2310 Fonthill
Box 702
Representing
Reg. W.
HOPKINS
Ltd.
REALTOR
85 Russell Ave. 684-6328 Evenings 684-9837
St. Catharines

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX

For better service:

If you want us to prepare your 1966 taxpayers, please phone collect Person to Person now.

Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
No advance payment.

The Wary Biochemist and the Probing Theologian

by Magnus Verbrugge, M.D.

The article "Will man create life" by Louis M. Tamminga in the Christian Courier of June 10, 1966, aroused my interest because apparently he has been asking himself and others questions on problems that have been before the public eye for some time.

As a medical student in 1938 I heard a professor of botany use the term "create life in a test tube" for the first time and this question has fascinated me ever since.

As Rev. Tamminga sadly remarked, he who inquires into "the field of experts is bound to get involved in a lot of troublesome problems," problems that many scientists seem anxious to avoid as being "philosophical" or "religious", as indeed they are.

The reason for this anxiety is their opinion that religion and philosophy draw unscientific rabbits out of their respective hats. They may have respect for people who wear hats and even admit the value of rabbits for people who fancy these rodents, but as for themselves, they would rather refrain from both. Their only fare is curiosity and unfettered freedom of thought.

They will assure you that the assumption of any mysterious force which controls the biochemical processes in living organisms is nothing but a methaphysical speculation. They have found a trace of this force in their laboratory.

Why not?

The biochemists have discovered an unbelievable array of facts regarding the anatomy and psychology of the living organism. Their penetration into the chemical structure is very ingenious indeed. But why did they never encounter this mysterious force of "life which flows through them"? They reply: "because it does not exist." And this undoubtedly is true! But what does this word "life" mean?

It is an abstraction of man who encounters certain objects that show "signs of life" such as birth, growth, maturition, reproduction, regression, and death. Man calls these objects living organisms, and from their characteristics he forms the abstract concept of life. But, of course, abstract concepts have no individual existence of their own.

Life cannot fall off a ladder, it is not red nor has a mother. It does not emit radiation, it does not swear, and has no conscience. **Life as such does not exist!**

And therefore, life cannot be manufactured. Of course, all scientists agree on this, but they believe that the product of their biochemical manipulation, once it has attained a sufficient degree of sophistication, will become self-propagating and thus they will have produced the first synthetic living being.

Our next question must then be: "What is a synthetic living being?" And we must keep in mind that man has arrived at this concept "living" by observing objects that are born of their parents at the beginning of their "life span".

From an experimental point of view, we have no reason to expect that a complex molecule will ever start to reproduce itself and from dead turn into alive. Of course, the fact that each living organism can be shown by chemical analysis to consist of nothing but molecules and upon further reduction, of only atoms, is misleading. From our scientists who since Aristotle spent many centuries on the problem of spontaneous generation we have learned that this does not exist: Omne animal ex ovo. Every living being arises from its parent(s) and along a very specific path that involves all the intricacies of reproduction, infinitely variable with the different species. But our scientists believe that they can do the un-thinkable, turn dead "buildingstones" into a living organism.

The main reason for this is the fact that they are continually involved in the reversed process. The biochemist analyzes molecular processes of living organisms, and in the process he stops whatever it is that makes them live in order to analyze.

He tears the organism apart and then examines its building stones. From this, he gathers the idea that he will some day reverse this process and with these building stones produce "living matter", a living organism that will show the main characteristics such as propagation.

But there is no logical ground for this assumption. This must be believed, and can only be believed if one first of all believes that this is the way the first living beings arose on earth.

Logically, a "synthetic living being" is self-contradictory.

Materialism

There never was nor is now anything but matter.
Living being arose spontaneously out of physico-chemical situations.
Man can repeat this event in his laboratory, given time, effort, and an untold amount of money.

Creationism

God created the heavens and the earth.
God created all living beings after their kind and man will never really know what "created" means.
Man, being himself a creature, cannot create another creature out of dead matter.

Here are two opposing beliefs that have no logical proof of validity by definition. When our biochemist, quoted by Rev. Tamminga, stated that "amino acids are basic ingredients of protein which form the principal constituents of living matter", he committed a very common logical error, because "living matter" makes no sense. It is equivalent to living dead, or black white. Atoms, molecules, and proteins are never alive. they form the physical aspect of a given organism that lives, but the word "alive" by definition applies only to the organism and not to its molecular structure. How molecules and biotic functions are related cannot logically be analyzed. The chemist determines chemical processes and molecular structures of "dead" matter. The biologist explores the physiology of the living organism, but the prime pre-requisite for his investigations is that the organism be alive. If it ceases to live, the physiologist is out of business and the chemist takes over.

Of this problem in the example of a tree, Dr. H. Dooyeweerd in Volume III of "A New Critique of Theoretical Thought" says:

> The way in which the internal unfolding process in a tree, . . . is possible, is an **unsolvable problem**, both for philosophy and the special sciences.

In other words, naive experience or common sense knows a tree when it sees one. But there is no way of determining why this living tree grows from one fertilized ovum the way it does. We can only describe the biological way in which it does this, the chemical ways it utilizes in the process, the kinetic ways in which its molecules behave, the spatial ways these might relate, the numerical relations involved in it all; but why the DNA molecules are formed the way they are will never be found.

I read somewhere that many biologists are of the opinion that specific molecules shaped by the DNA-RNA code must act as the medium for carrying on all the higher brain functions of memory, learning, and even thought. There is nothing profound or controversial in this statement, nor in the following:

"Hyden put the first physical footing under a provocative and still highly controversial molecular theory of memory and learning. It holds that in the acquisition of new sensations or learning, modulated sensory impulses trigger in the neuron and its glial cells the production of specific RNA of a type not present in the cell before. These molecules of RNA **store** the memory of each impulse and are then available for its re-evocation."

Of course we all know that when one mashes a brain into pulp and analyzes its contents chemically, nothing but molecules and atoms will be found. And the above-quoted theories stating that underlying mental thought processes there must be physico-chemical reactions contain nothing really provocative. The methods of investigation are advancing, and more and more facts become known. But we are not one step further to the answer to the question: "How can a memory be stored in a RNA molecule?"

The relation between mental and physical activity is always described in analogies because there just is no logical connection. Our common sense "senses" the relation from what it observes, but it is utterly beyond logical analysis.

The following is a quotation from Lawrence Lessing in Fortune, March 1966:

"The great DNA helix, alone of all the biological structures studied, has the size, configuration, and complexity required to **code** the manifold forms of life. . . . The number of paired bases alone, packed into the tightly twisted turns of the helix, ranges from about five thousand for the simplest known virus up to an estimated five billion in the forty-six chromosomes of every cell of man."

But while the living cell constructs complicated DNA molecules as mentioned, this **cannot be reversed** to state that complicated DNA molecules construct the living cell. This is the basic problem that baffles all biologists, and one which they cannot solve. One can only say that these molecules constitute the physico-chemical nature of the cell. But this does not make it alive!

One has to observe a living cell with all of its marvelous, complicated intricacies before one knows it is alive, and then we can start analyzing its biotic properties of birth, growth, metabolism, maturition, reproduction, disease, and death, possibly even its mutation. But chemical analysis and biological analysis are not even the same special science, and are unable to state what it is that separates them.

Only the totality of the human personality can observe in its totality the "living organism". Isolated "life" is a human invention and as such made into a "myth" that is badly in need of demytholozation by "man come of age". It is indeed time that we stop fooling ourselves with terms such as living matter and immaterial substance as used by the neo-vitalists.

Science has experimentally shown that every living organism arises out of its parent(s). It has beautifully shown how some of its molecular processes proceed in reproduction. But it has never shown that molecular structures are born. They are shown to be assimilated out of simpler structures by these living organisms by chemical reactions.

Organisms are born in biological succession, and never the twain shall mix. . . . Paleontology and experimental biology have never succeeded in proving a mechanical evolution of one species from another. We can observe simpler organisms in older earth layers, but the explanation is still forthcoming! Science will never show how "life" directs molecular processes because both life and molecular processes are meaningless words when separated from the living organism under discussion. Only in the fullness of reality do we see the tree, but chemistry does not know trees, and botany knows of no atoms.

Only man, enlightened by his Lord, can — through a glass darkly — see the tree beyond the physico-chemical processes, its biological place in the order of creation, its course of life and death, and then realize that this tree is no accident but an unbelievably beautiful and unimaginably complicated child of its parents, the result of God's Creation and of His everlasting care.

When Rev Tamminga sadly remarks on the absence of references to God's Word in an article in "Regelrecht", an evangelical publication, he puts his ministerial finger on the irregular pulse of Christianity, which has suffered from scientific heart failure since its conception Christian scientists are not even taught where faith begins, nor where science ends and metaphysical speculation takes over. They have not learned how to distinguish between experimental data, scientific theories, and pagan philosophy; how to separate facts from fancy and to become a real scientist.

No truly scientific discovery has ever undermined the validity of the Word of God, but misguided minds of little men keep trying.

The Canadian Constitution ❶

A 19th CENTURY PRODUCT ?

by Herman Jonker

The growing aspirations of the Quebec sector of our diverse Canadian society, the increasing demands for a new national and truly Canadian amendment formula, the complex and integrate structure of the more recently-developed dominion-provincial relations, and the changing nature of Canada's political and social structure, have brought to light, more than ever before, the unfortunate inadequacies of our Canadian Constitution. The massive 5 volume Tremblay Report, the Fulton-Favreau amending formula, the frequent constitutional conferences, and the recent discussions on our constition's faults, have reemphasized the need for a change in our constitution as a desireable, if not mandatory, step to take.

NATURE OF A CONSTITUTION:

The meaning and nature of a constitution is essential to an understanding of Canada's constitutional problems. Tommy Douglas, the leader of the N.D.P., described the constitution as "the framework within which a nation lives and moves and has its being" An equally good, and perhaps more general definition would describe a constitution as a system or body of fundamental principles according to which a nation or state is composed and governed.

Various kinds of national constitutions can be distinguished. A constitution can for example be rigid or flexible, depending on the difficulty or ease with which its contents can be changed. The Canadian Constitution is generally classified as rigid since an amendment involves the consent or agreement of the British House of Commons and (often) requires the support of the majority, if not all, of the Canadian provincial governments. The advantage of a rigid constitution is that it tends to be more stable; but it has the disadvantage of discouraging constitutional change, when this is necessary. It also has a tendency to become less meaningful and accurate in its description of the political structure which it created, when that structure changes. Canada, as we shall see, has become a victim of this circumstance.

A constitution can be either written, or both. It is often thought that the British North America Act (B.N.A.) is Canada's constitution. While this is correct in one sense, it ignores the fact that our conventions, legal enactments, and statutes are also a part of our constitution. B.N.A. Act is the written part of our constitution, and the conventions and statutes make up the un-written part. A written Constitution seems to support a democratic system of government, as it allows the public to watch constitutional change. But a written constitution can be more rigid and therefore has the disadvantages of rigidity.

A constitution can be unitary or federal. A unitary constitution designates all power and authority to one central government (as in Britain), wheras a federal constitution divides political authority between the central and a host of provincial or regional governments. A unitary constitution has a few administrative advantages, whereas a federal constitution has the advantage of providing democratic guarantees by dividing authority between two levels of government. A federal constitution also appears to be more capable of uniting diverse social elements within a country, without destroying those social and cultural elements. For Canada therefore, being a highly, socially-diversified country, a federal type of constitution is by far the best.

FUNCTIONS OF A CONSTITUTION:

A national constitution describes the structure of government and authority, and provides the channels for proper conduct in the legislative, administrative, and judicial spheres. In general it can be said that a constitution is found in those groups, bodies, or societies which have a common goal or aim. A national constitution is based on the subconscious aim of preserving social peace and order through a most efficient political structure; perhaps the preservation of economic order must now also be included. However, this subconscious aim often goes further to include some preservation of the whole structure and organization of the society it deals with. And if a constitution does not fulfill this aim, constitutional ❶ changes will be demanded. Thus if the French Canadian people feel that a strong federal government threatens their paternalistic and somewhat authoritative social structure, they will demand greater provincial power and authority so that they may themselves preserve their society.

To a certain extent therefore, a constitution functions to preserve a certain social structure. But it goes further than that. For a constitution should provide the structure whereby a society is governed most efficiently and effectively; and efficient government implies a certain degree of social unity. Thus a constitution serves to unite a non-homogeneous society and to give internal conflicts peaceful solutions. The B.N.A. Act has, in the past, performed this function by protecting the English culture in Quebec and the French in Ontario. This is a constitution's first major function.

A second is its descriptive function. For a national constitution describes and originally created the structure of the political organization through which the country is governed. Thus the Canadian B.N.A. Act provides a federal structure of political organization through which the federal and provincial governments each have their own areas of action and authority.

(To be continued)

SOME TOMATO!—Five-year-old Linda Moncrief will need help to eat this one. It weighs 2½ pounds and measures 16½ inches in circumference.

THE WORLD OF BOOKS

"THE LIGHT OF THE — NATIONS", by J. Edwin Orr; Wm. B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan; $5.—.

This book is the eighth volume in a very fine series entitled: "The Advance of Christianity Through the Centuries", presently being produced by various eminent scholars of evangelical persuasion, edited by Prof. F. F. Bruce. It is the last book in the series, though vols. 3, 4, and 5 are still to be published, and it describes the remarkable evangelical revivals which have been in evidence during the nineteenth century.

Dr. Orr, who is a specialist in this period of the history of Christianity, first begins to describe the sorry condition of Christendom towards the end of the eighteenth century: the forces of rationalism and humanism had captured the hearts and minds of many; "again it looked as though Christianity were a waning influence, about to be ushered out of the affairs of men." (Latourette) To illustrate the pessimisn and despair among many Christians, and it is with such illustrative details he has spiced his book throughout, Dr. Orr tells of a bishop in New York who felt that the situation was so hopeless that he simply ceased to function.

But there were also those who continued to hope and pray for a revival of the Christian church. God's answer came, so tells us Dr. Orr, during the 19th century in the form of six great waves of Evangelical Awakening, both in Europe and America. Through prayer-meetings and crusades, led by such men as C. G. Finney, D. L. Moody, D. Morgan, Da Costa, William and Catherine Booth, etc., literally millions of people were converted and most Protestant churches revived. Dr. Orr has given a vivid, sympathetic, and well-documented account of those revivals in Europe and America. The names of persons, countries, movements, denominations, etc. which appear on the pages of the book in rich abundance, and which make the reading of the book in one stretch a bit tiresome, have been gathered together in an extensive index, which makes it a very handy and valuable reference work.

Consider the fact that the 19th century revivals gave birth to Home Missions and Foreign Missions, the various national Bible Societies, Sunday Schools, the Salvation Army, the Christian Brethren, Disciples, Nazarene and Pentecostal denominations, the Y.M.C.A., the Inter-Varsity Fellowship, and that they played a large role in the emancipation of the slaves, the rise of trade unions, the organization of humanitarian institutions, etc., and you will agree that one cannot afford to remain ignorant of that century of the history of Christendom if one is to understand the age in which we now live.

Dr. Orr admits that an account of history can never be neutral: "Obviously, the historian must bring a presupposed philosophy to bear upon his facts before he can interpret them." (p. 263) Unlike Arnold Toynbee and Latourette, the writers of this series of the history of Christianity are Evangelical, Bible-believing Christians, and seek to interpret the events they describe in the light of that Word. Being an ardent Evangelical revivalist himself, Dr. Orr interprets the 19th century of Christianity as an age of unqualified progress and advance wrought by the Spirit of God through the Evangelical Awakenings "to change the shape of things on earth as well as to win souls to heaven." (p. 264) Having observed in his concluding paragraph that "the world is now in another age of revolution like the one which preceded the century herein described", that "again, a flood of immorality and a wave of lawlessness has enveloped the earth", and that "Christianity has once again become a waning influence, about to be ushered out of the affairs of men", he sees as the only solution "another Revival of New Testament Christianity." (p. 276)

Personally I believe that the Evangelical type of Christianity with its "'upper-room' type of praying and pentecostal sort of preaching together with the irrepressible kind of personal witness" (p. 266), which Dr. Orr wholeheartedly endorses, has been and still is too anti-intellectual, moralistic, and individualistic to effect a reformation of thought and action radical enough to prevent or halt the secularization of modern society.

John C. De Moor

The Monster and Jack Lennox

Jack Lennox stepped forward for the introduction.

'Meet The Monster,' said the dispatcher. 'Monster, this here's Jack Lennox. He'll be working with you next shift.'

Green and amber buttons flashed on The Monster's facade.

'Never met a control panel I didn't like,' said Lennox politely, and sat down at a desk a few feet from The Monster. The Monster is the new $150,000 control panel in Imperial's pipeline dispatch office at Waterdown, seven miles north of Hamilton, and this was Lennox's first shift with it. With its 32 screens and 300 push buttons, The Monster is the last word in control panels for oil products pipelines. With it, one man alone can direct the movement of 4,865,000 gallons of refined oil products constantly through the most important products pipeline in the country.

MORE THINGS TO MORE PEOPLE

More than 15,000 miles of pipeline zigzag across Canada, carrying everything from crudeoil and natural gas to experimental loads of wood chips, nickel ore and even wheat. But of the four oil-products pipelines, none delivers more to more people than Imperial's Sarnia Products Pipe Line, stretching east from Sarnia to Toronto through 188 miles of the most populated area in Canada. Close to five million people—almost one quarter of Canada's population—life in the area served by that 12-inch pipeline and by the vehicles that carry its products to places hundreds of miles off the pipeline. Every Imperial customer between Sarnia and Brockville who heats a home, cleans a floor, drives a car or truck, runs a factory or office building, or takes a jet from Toronto International Airport, has used some of the 11 liquid products that course continuously through it.

Until last March, a 15-button panel (vintage 1956) governed the movement of the average 60,000 barrels the pipeline delivers daily to steel storage tanks along its route. But because the panel wasn't tied in to al pumps and valves, it needed manual help from several operators spotted along the route at strategic points. Enter The Monster, designed to convey the goodies with only one man to watch its array of buttons.

Lennox is a husky, solemn man of 48 with a somewhat deadpan expression. Nothing ruffels him, an admirable quality in a pipeline dispatcher. And since 1952, when Imperial opened its products pipeline, Lennox had been a dispatcher on the old control panel, coordinating the activities of his coworkers along the line from Sarnia to Toronto.

'It'll be a little lonely, I suppose,' he said, glancing about his new surroundings. 'When things were slow before, we used to pass the time of day on the teletype. But this new panel doesn't need a teletype because there's no one to send instructions to. Me and this thing control just about everything.'

He gazed at The Monster, a machine a little less than seven feet tall and not much more than three strides across. A trim metal cabinet, the color of an unripe banana just capitulating into yellow, encloses the tangle of wires, coils, capacitors and transistors. On the cabinet's face, buttons flash green and amber and screens beam reddish numerals, explaining to the experienced eye what is happening inside the steel pipeline which passes about 400 yards south on its way to Toronto.

'If you don't know what it's all about, I guess the whole thing looks forbidding,' Lennox admitted. 'But actually, it's like anything else—all you need is experience.'

The line, he explained, is always filled to capacity with 139,000 barrels of products flowing from Sarnia to Toronto and take-off points between. They move through the line in batches, one after the other, pushed along by three 900-horsepower pumps at Sarnia and (when more speed's needed) seven other pumps located along the line from Watford to Waterdown. Most flows to the big markets around Toronto, but take-offs along the line serve Watford, London, Woodstock, St. George, Waterdown and Hamilton with oil products.

At the moment, Lennox observed, all was in order. At Sarnia, the last half of an 80,000-barrel batch of Esso gasoline was pouring into the line going east at about three miles an hour towards Toronto. Its head already extended about 45 miles east of Sarnia, where it lapped at the heels of about a half-mile's worth of naphtha, following right behind a 40,000-barrel batch of furnace fuel. The furnace fuel was just coming upon Waterdown, where 10,000 barrels would be tapped for Hamilton. The rest of the line to the east was filled with light industrial fuel now pouring into storage tanks in Toronto.

'Fine and good,' said Lennox, staring at the panel screens which recorded vital information like gravity, flow rate, and suction and discharge pressures. Rapport between man and The Monster spiced the atmosphere in the dispatch office.

Prescribing what goes in, and when, is no let's-press-a-button-and-see-what-happens affair. Marketers work closely with Sarnia refiners to figure out what'll be needed weeks in advance. Traffic's heaviest in the winter, when heating fuel demand raises deliveries to as much as 80,000 barrels a day. In the summer, the action slows to as low as 40,000.

When Lennox comes in for work, his instructions await him in a neat pile on his desk. He transfers the orders to The Monster by poking the appropriate button at the right time. The Monster, connected by telephone line to all pumps and valves, and almost all storage tanks and product measuring devices, changes the pressure of the dispatcher's thumb into an electrical impulse. The impulse shoots along a telephone line to its destination, where it opens a valve, closes a pump or handles any other order Lennox passes along. To corroborate, the button lights up in green or amber (green for closed, amber for open) to show the dispatcher the mission is accomplished. If Lennox wants the products to move faster than the three Sarnia pumps can carry them, he presses a button for any of the other seven pumps he wants to set in action. Ful speed ahead is about five miles an hour. Any slower than one mile an hour and the batches will mix with each other.

PLUGS IN THE PIPELINE

As it is, batches overlap a little as they flow along. That's why scheduling the products in the right sequence is so important. To keep gasolines and heating oils separated in the pipeline, the refiners make something pipeliners call a plug. It's a special naphtha, compatible with either gasoline or heating oil, which acts as a buffer between two different products.

In moving oil products you deal in minutes and seconds. 'It's not just a matter of pressing buttons to make things happen,' said Lennox. 'Sometimes you press a button and nothing happens. Pump won't work. You're standing there with one embarrassed thumb. That's why you'll always need men around. A panel never knows what to do in a pinch. It's up to a good field man along with a good dispatcher.'

If buttons don't obey his bidding, Lennox gets on the hot line to a Bell Telephone technician. The technician pinpoints the trouble and, if it's in the wire lines—like the time a car cracked into a telephone pole near Waterdown—get people out fast to fix it. Sometimes he tracks the trouble to a source other than his lines, like the time someone in Sarnia acidentally switched off the current leading to a storage tank valve. Either way Lennox has to decide *fast* what to do with a control panel that's out to lunch. Out for a half-hour is no problem. But out for a few hours means he has to decide whether to shut down. If some product absolutely must be let out at some take-off line at a specific point in the product's progression, it means a shutdown. Lennox gets on the phone with orders to people at either end of the pipeline to seal it manually.

All this talk about shutdowns gets Lennox depressed. Especially so now that the furnace fuel was flowing past Waterdown, and it was time to divert 10,000 barrels into a spur line leading south to Hamilton. As a rule dispatchers always wait until a few thousand barrels they want to detour have flowed past the spur line—just to be sure that when they open the spur there's not an awful surprise waiting. It's never happened—getting one product when you expected another—but it remains a dispatcher's nightmare. Lennox circled in front of The Monster, picked out the correct button and pressed it. Across the field, a valve slid open in the main line and some of the furnace fuel swirled into the six-inch spur leading to Hamilton. Lennox watched the expected flash of the amber light and then stepped back, satisfied.

'No hot line this time,' he said. 'Hamilton gets its furnace fuel right on time again.'

Not that Hamilton has never gotten its furnace fuel on time. But until 1952, Imperial had to get its Sarnia-refined products to market by tanker and railway tank car. They got where they were going, but it was always at the mercy of ice on the lakes or freak snow storms ruining precisely railway delivery schedules. A pipeline isn't at the mercy of the weather. It lies there under three feet of earth, oblivious to inclemency. All you need is $11 million to build it 12 inches in diameter from Sarnia to Toronto.

Imperial's Sarnia-Toronto line hasn't known a dry day since it opened in November, 1952. It started with a 35,000-barrel daily capacity, jumped to 85,000 barrels when the company added pump power and strung another 38 miles of pipeline in 1956. The extra pipeline runs parallel to the old line from Waterdown to Toronto.

Despite The Monster's arrival, the line isn't entirely remote-controlled. Humans other than a dispatcher are still on duty along its length in planes and on foot, keeping the line in good shape and standing ready to carry out manually any tasks The Monster might bobble.

'It's nice to have a control panel doing the work,' said Jack Lennox. 'But give me a good man as my ace in the hole every time.'

Imperial Oil Review

Cantaloupe Melon's Cut Tasty Dividend Declared

By ALICE DENHOFF

PICK cantaloupes with care, selecting a couple to ripen at room temperature for a taste treat readily at hand.

Don't over-chill a cantaloupe—you won't get the full enjoyment of its delicate flavor and musky fragrance if you do.

For a party special, serve:

CANTALOUPE SPECTACULAR

- 3 small cantaloupes, chilled
- ½ c. diced fresh pineapple
- 1 c. diced bananas
- ¼ c. Kirsch
- ¼ tsp. salt
- 6 egg whites
- ¾ c. sugar
- ½ tsp. vanilla extract
- 6 small scoops firm vanilla ice cream

Cut cantaloupes in halves, remove seeds and drain well. Cut a thin slice from the rounded bottom part so that the melon rests flat. Chill while preparing remainder of ingredients.

Combine pineapple and bananas with Kirsch and marinate 10 min. or more. Add salt to egg whites and beat until they stand in soft, stiff peaks. Gradually add sugar and vanilla extract. Beat until stiff but not dry.

Fill melon cavities with marinated fruit. Top with scoops of ice cream. Cover with meringue, making sure it reaches to edges of melons. Place on baking sheet then under broiler 3 to 4 in. from source of heat. Broil 1 min., until golden brown. Serve at once. Serves 6.

CANTALOUPE ICE CREAM

- 1 qt. vanilla ice cream
- 2 c. mashed ripe cantaloupe
- 1 c. heavy cream, whipped
- 1 tbsp. sugar
- Melon balls and fresh mint leaves for garnish

Let ice cream stand at room temperature until soft enough to stir. Blend in cantaloupe, Turn into 6-cup mold and freeze. About 1 hr. before serving, quickly dip mold in hot water and turn out onto serving plate. Place in freezer a few minutes to harden the surface. Frost with whipped cream sweetened with sugar. Return to freezer until serving time. Garnish with melon balls and fresh mint.

This serves 10 to 12 and is a fine party number.

FRUIT SALAD IN CANTALOUPE BOATS

- 1 medium-size banana
- 2 tsp. fresh lemon juice
- ½ c. each sliced strawberries and blueberries
- 2 tbsp. French dressing
- ½ c. honeydew balls
- 1 medium-size cantaloupe

Slice banana and dip in lemon juice. Mix with fruits and French dressing. Cut cantaloupe in halves and remove seeds. Cut into quarters.

Fill cavities with fresh fruit salad mixture.

Serve to 4 as a dessert salad.

VOLCANO RESEARCH INSTITUTE FOUNDED

An international Institute for volcanological research was recently created at the University of Catania, in Sicily. The Institute, which came into being as a result of an agreement between Unesco and the Italian Research Council to share the costs of equipment and staff, will train young volcanologists and provide facilities for research workers from many countries.

The idea of creating an international institute at Catania, where there already exists a volcanological study centre directed by the distinguished volcanologist Alfred Rittmann, was first put forward in 1960 at a meeting of the Interantional Association of Volcanology. The area is of exceptional interest to volcanologists, since the south of Italy, Sicily and the Lipari Islands are unique in the world for the diversity of types of volcano which are found there. The first seismological study sponsored by the Institute was carried out in April 1966 by an international team of Belgian, French and Italian scientists.

—Unesco Features

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. L. Koops announce with pleasure the forthcoming marriage of their daughter

IRENE ELISABETH
to
Mr. JACOB E. RONDA

in the Bethel Canadian Reformed Church, Thornhill, Ont., on September 3, 1966, at 2.30 o'clock p.m.

The Rev. L. Kouwenhoven officiating.

629 Hillsdale Ave. East,
Toronto 7, Ont.

Mr. & Mrs. Derk Blaak wish to announce the forthcoming wedding of their daughter

IKE
to
Mr. JACK VEENSTRA

son of Mr. & Mrs. Peter Veenstra of Athens, Ontario, D.V. on Saturday, September 10, 1966 at 2:30 P.M. at the First Christian Reformed Church of London, Ont.

Rev. G. Bouma officiating.

DUTCH GROCERIES AND TEXTILE BUSINESS

to take over. Ontario. Store & peddling. Jut pay for stock and fixtures. Sales $50,000 a yaer. Write to No. 1903, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

VAN DELFT'S
Book & Gift Shop
1058 Main St. W.,
HAMILTON, ONT.

Your Address for all your
DUTCH, FRISIAN & ENGLISH BOOKS,
Organ Music, - Records & Church Supplies.

Ask for Price list.

POWER NEEDS ADVANCE

Primary energy provided by Ontario Hydro in June totalled 3.80 billion kilowatt-hours, an increase of 12.7 per cent over the same month a year ago.

For the first 6 months of 1966, the total is 23.96 billion kilowatt-hours, up 11.1 per cent over the same period last year.

TUNISIA AIMS AT 100% SCHOOL ENROLMENT BY 1971

Within five years, Tunisia aims at having all its boys and girls enrolled in primary school, according to one of the "country case studies" drawn up by 9 African governments for Unicef. In 1965, 86% of Tunisian boys were enrolled in primary school, but only 44% of the girls.

—Unesco Features

250 Hostesses Wanted

1,455 Applications Already

Montreal (Expo 67) — Between September 26 and October 21, a committee will cross Canada interviewing would-be hostesses and guides for Expo 67.

The campaign to recruit approximately 250 hostesses began last December. Within two months, 1,445 girls had applied, and it is expected that many more applications will come in before the September deadline.

Candidates apply through the National Employment Bureau across Canada. In Quebec the provincial, as well as the national bureaus, accept applications. Bureaus make the first selections, and the chosen candidates will be passed on to the Expo examining board.

To become a hostess at Expo 67 the applicant must be between 20 and 35 years of age. She must speak two languages, French and English. If she speaks other languages as well, she will be given preference. Preference will be given also to those who have no family responsibility. The girls must have at least a high school education, or its equivalent; they must be Canadian citizens, intelligent, attractive, in good health and with a good reputation.

Those passing the final test will be hired in January, 1967, and then take special courses in protocol, etiquette, first aid, the history, geography and economy of Canada, and Expo 67.

Hostesses who do not live in or near Montreal will be reimbursed for travelling expenses when returning to their homes. Expo 67 will not be responsible for their lodging, but will help them find suitable accommodation.

It is expected that many of the national pavilions will need hostesses, and the Commissioners General of the different countries will be supplied with lists of possibilities, make their own choices, and, very probably take applicants who speak the language of the nation involved. Hostesses in the national pavilions will not need to be Canadian citizens.

All hostesses will wear the blue and white uniform specially designed for Expo 67. This attractive outfit is now being worn by the small corps of hostesses who guide official visitors around the Expo site.

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for
Brampton and surroundings

Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

CROSS WORD PUZZLE

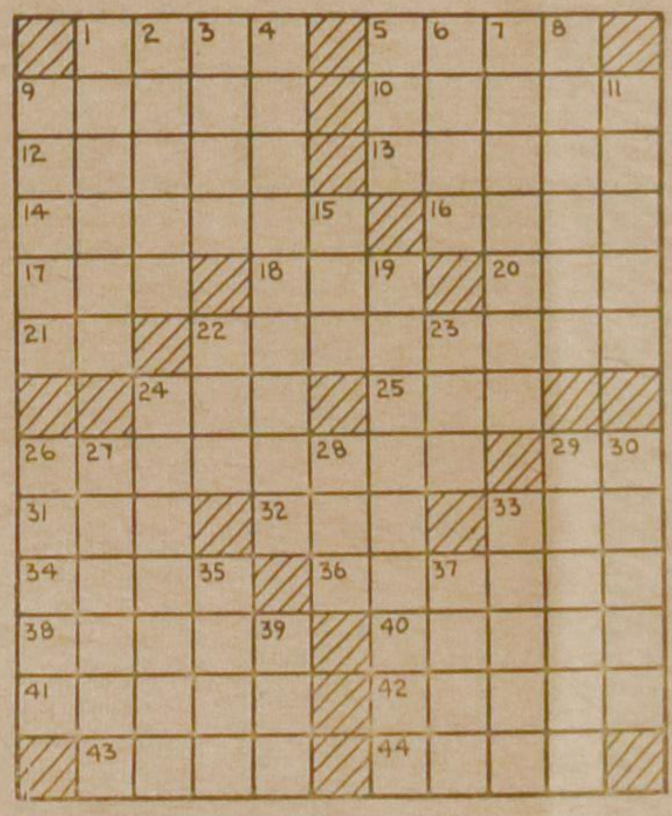

ACROSS
1. Point of land
5. Weakens
9. Rabbit fur
10. West Indian sorcery
12. Hautboys
13. Wait on
14. Excluded
16. Former Russian ruler
17. Within: comb. form
18. Central
20. —— and outs
21. Continent: abbr.
22. Give up, as a throne
24. Trouble
25. Phoebus
26. Diminish
29. Unit of heaviness: abbr.
31. Exclamation of disgust
32. Observe
33. Girl's nickname
34. Boy's school
36. Twining plant
38. Ghost-like
40. Courageous
41. Relentless
42. Narrow roadways
43. Dirk
44. Finishes

DOWN
1. Bathhouse
2. On the left side: naut.
3. Wharf
4. Outfits
5. Distress call
6. Incite
7. Iranian
8. Man of learning
9. Parts of ears
11. Battle formation
15. Performed
19. Simulate
22. Breeze
23. Hint
24. River in Hades
26. Deceives
27. Wading birds
28. Roman money
29. Makes, as cloth
30. Assesses
33. Soothing
35. Languish
37. Neighbor of Iraq
39. Potato bud

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen
te Nobleford, Alta., kand. K. Verhulst van Grand Rapids, Mich.
te Chatham (I), Ont, J. W. VanWeelden te Red Deer, Alta.
te Fort William, Ont., P. Kranenburg te Jarvis, Ont.
te Mt. Hamilton, Rev. J. Van Harmelen te Whitby, Ont.

REF. CHURCH

Beroepen
te Edmonton (Bethel), Alta., H. VanEssen te Wainfleet, Ont.
Rev. W Kroon van Edmonton, Alta. ontving van zijn kerkeraad studieverlof om in Nederland zijn studie voort te zetten.

CAN. REF. CHURCHES

Beroepen
te London en Watford, Ont., D. DeJong te Brampton, Ont.

Bedankt
voor Winnipeg, Man., S. Braaksma te Souburg-Vlissingen (Ned.).

Special Invitation

A special meeting of the CALVINIST CADET COUNCIL HURON & ERIE will be held in the

First Chr. Ref. Church, 513 Talbot St., London, Ont.

on SEPT 13, 1966 at 8 P.M.

This meeting is designed to acquaint others with the Cadet Program.

We invite Ministers, Elders, Youth Leaders and all others interested to be present at this meeting.

BE UP TO DATE
Read CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

ONTARIO
PROVINCE OF OPPORTUNITY

Mededeling van het Department of Labour

MENSELIJKE RECHTEN IN ONTARIO

De Commissie voor Menselijke Rechten in Ontario is een tak van het Departement van Arbeid dat deze wet uitvoert, daarbij uitgaande van het principe dat

iedere persoon vrij en gelijk in waardigheid en rechten is, zonder acht te slaan op ras, geloof, kleur, nationaliteit, afkomst of plaats van geboorte.

Hier volgen enkele manieren waarop deze wet Uw fundamentele rechten helpt beschermen:

— Door aan werkgevers te verbieden om onderscheid te maken in het aannemen, ontslaan en bevorderen van employees.

— Door gelijke betaling voor mannen en vrouwen vast te stellen voor hetzelfde werk in dezelfde inrichting.

— Door discriminatie te verbieden in inrichtingen die voor het algemeen publiek zijn open gesteld.

Ontario is een van 's werelds leiders om gelijke rechten voor allen te waarborgen.

De Commissie voor Menselijke Rechten in Ontario breidt zijn werk uit door een belangrijk ontwikkelingsprogramma uit te voeren teneinde de publieke erkenning en ondersteuning van alle menselijke rechten te verhogen.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

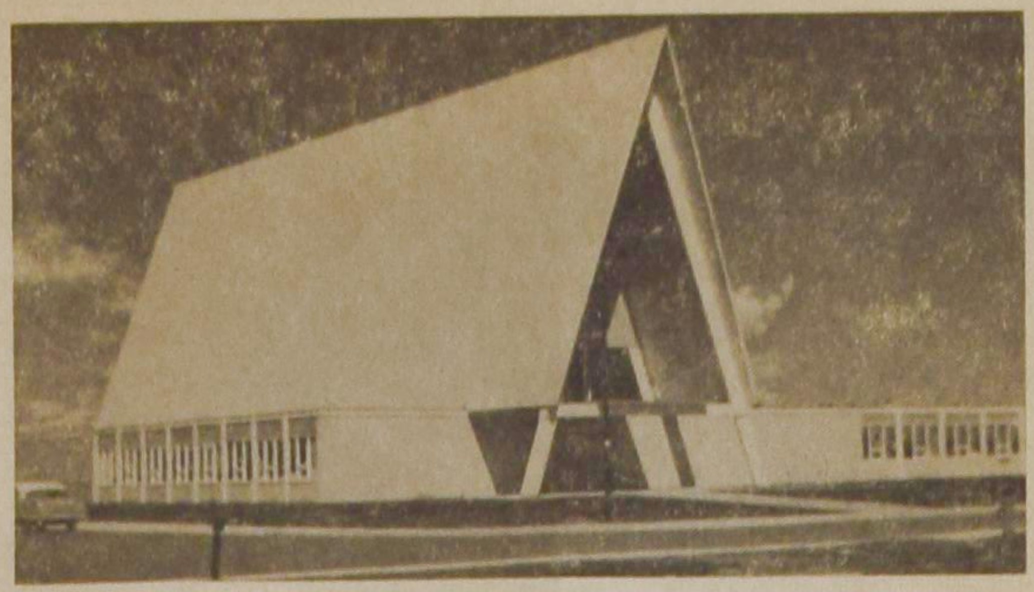

NEW CHURCH BUILDING FOR CHR. REF. CHURCH IN RED DEER, ALTA.

An excited congregation assembled on the evening of May 13th for the dedication of Red Deer's new church building. Ground breaking had taken place last August; the Lord had provided a good fall season so we could have the building under roof before severe winter. In addition to the regular crew many willing hands helped to realize the sanctuary and educational wing the architect had designed: a beautiful and functional building, of contemporary design, all on ground level.

When the big day had dawned for occupancy, many friends from the community and neighbouring churches joined us for the festive occasion, as we dedicated this sanctuary to the glory of our faithful God. Rev. Leegwater of Lacombe First gave the dedicatory message reminding us that the real church is God's people, and faithfulness to His ways is indispensable, for us as well as Israel, for God's blessings. Rev. Beute of Bethel Lacombe brought greetings in behalf of Classis. Others, including musical groups, participated to make it an evening of humble praise to our God.

The first Sunday of occupancy our pastor, Rev. J. W. Van Weelden, spoke to the eager congregation on II Chron. 7:1-3, emphasizing that the important factor is God's occupancy of His house and taking possession of it, not first of all our occupancy of it.

A new electric Schober organ, built by one of our members, is a valuable asset to our worship services.

We pray that the whole work may be a tremendous blessing for our congregation and to God's glory.

Dr. J. H. Nederhood to address Fall Rally of the London District Christian High School Society

The second year of operation of the London District Christian High School will be formally opened on the evening of the first day of school, D.V. Tuesday, September 6, 1966. Dr. Nederhood will address a Public Rally in the London Christian Reformed Church.

It will be realized that since this is the second year of operation, much has happened before this. Throughout the past five years many people have been involved in making this Christian High School a reality.

instilling the pupils with a Christ-centered education. It was sometimes difficult to bring the revealed Word into the proper perspective, but with the continual guidance of the Lord, we may be grateful for the gradual awareness by the pupils to their cultural mandate.

The Student Council organized many of the activities for the student body: car washes, social weekends and a 3-day camp-out to end the first school year. The students' reaction to the first school year

From a nucleus of individuals, who desired to have a Christian High School in the London area, the society has had a steady growth. Even financially. In 1963, at one boardmeeting, the treasurer reported to have $23.84 on hand, with $10.00 to come in yet. Then is was decided not to purchase stamps for the secretary. In 1965 the budget was almost $20,000. Much preliminary work culminated in the proposal to the membership to start formal operations in the fall of 1965. With a clear majority the approval was given and from November 1964 on, everything was full steam ahead.

The decision to start in 1965 gained rapid interest from the people in the area to be served by the school, i.e. those of: Aylmer, St. Thomas, Woodstock, Ingersoll, Stratford, Strathroy and London. Under the capable leadership of Rev. C. Tuyl as its President, the board of the society made the necessary preparations. The initial proposal was to start with grade 9 only. However, it soon became evident that there was enough interest to add grade 10 as well. This required additional staff than first anticipated.

Fairly soon the positions for the new school were filled by two fulltime teachers, Mr. W. Drost and Mr. H. Vandezande. Mrs. Drost offered her services on a parttime basis so that with these three teachers the 5-year Arts and Science course could be offered by the school.

By continually being on the lookout for suitable facilities, the board was able to purchase a school house from the London Board of Education. This 3-room school building would be adequate for the school's first few years of operation.

Throughout that first year many activities both by students and teachers, have contributed to a success which has reflected in the continual growth in the society and interest in the community. The Staff has made a sincere effort in has resulted in a growing interest by many other students to come to the Christian High as well.

With the beginning of the second year the school will expand and add grade XI to its present 2-year course. This required additional staff, so that the school now has 4 full-time teachers who will share the load over all three grades. The school anticipates a doubling of enrollment for 1966-67.

With almost 60 people in the school, the present accommodation will soon be too small. This is something to be very grateful for. Growth is a sign of **health. The** Lord has richly blessed the society and the school. So we must go on. We must gain more members if the school is to continue to function properly.

Within the school's constituency there are approximately 1200 families and it is the aim of the board to use this Public Fall Rally as a kick-off to a full-fledged membership drive, from September 6 to the 17th. The goal is set for 75% or better!

With a solid backing of many people, who realize the importance of Christian Education also on the secondary level, the Society will be able to face the many responsibilities that lie ahead of it as the school continues to grow. Larger facilities will have to be arranged for and rather soon, additional courses and grades and hence an increase in Staff. However, with the support of all who confess Christ as their Lord, we may face the future in joy, since He is willing to use us, with all our shortcomings, in the proclamation of His name and the coming of His Kingdom.

It is hoped that many people will attend the Rally at which Dr. Nederhood will address us on "The Practical Values of Christian Education". The 'Ladies Busjes Actie', which has raised thousands of dollars for the Christian High, will be on hand to serve coffee and cake and will also have baking goods for sale.

"IN DE RECHTE STRAAT" MET ENGELSE EDITIE

Het bestuur van de stichting "In **de Rechte Straat" heeft** besloten tot het uitgeven van een editie van haar gelijknamige maandblad in de Engelse taal. Reeds herhaaldelijk waren er verzoeken uit Canada, de Verenigde Staten, Australië en Nieuw-Zeeland gekomen om tot het uitgeven van een Engelse editie over te gaan. De stichting heeft nu een aanbieding van een in Nederland opgegroeide Engelsman ontvangen, die het Engels als zijn moedertaal heeft en die een voormalig rooms-katholiek is, om gratis voor de vertaling zorg te dragen. Deze aanbieding van de thans in Londen wonende Engelsman is uiteraard door de stichting met dankbaarheid aanvaard. Een letterlijke vertaling van de titel der Nederlandse uitgave leverde enige moeilijkheden op, en daarom zal de Engelse editie verschijnen onder de naam: "On the road to Damascus".

TIMOTHY T-3

The Timothy Christian School of Rexdale, Toronto, must expand again next year. This will be the second time that Timothy has to increase its facilities. The society is planning a drive for October 11 and 12 in the West Toronto area to raise the necessary funds. The drive is called T-3 (Timothy Three) since the school finds itself at the beginning of the third stage of its building program.

The campaign committee of T-3 wants to stress the theme: you don't have to give, you may, out of gratitude to the Lord for all His gifts.

WIJ LAZEN VOOR U

MET TWEE WOORDEN.
Meditaties bij de oud-kerkelijke Schriftlezingen van het kerkelijk jaar; door Ds. E. Pijlman. Uitg. Kok, Kampen, 1965. 134 blz.

Rooms-Katholieken, Anglikanen en Lutheranen zijn meer vertrouwd met de liturgie van het kerkelijk jaar dan de gereformeerde Christenen. Doch hier schrijft een gereformeerde predikant meditaties naar aanleiding van de bijbellezingen ("Scripture lessons") die op het kerkelijk rooster voor de erediensten voorkwamen of voorkomen. Er zijn schriftlezingen voor 53 gewone zondagen, alsmede voor kerstfeest en hemelvaartsdag. Deze schriftlezingen bestaan elk uit drie delen: Psalm van de Intocht, Apostellezing en Evangelielezing. De centrale teksten uit de voorlezingen zijn voluit afgedrukt en Ds. Pijlman heeft zijn meditaties op deze teksten gebaseerd.

Formeel valt er wel het een en ander te zeggen over het boek. Vooreerst vind ik dat de auteur ons enige historische toelichting had moeten geven betreffende het kerkelijk jaar en de techniek van de schriftlezingen. Enige terloopse historische notities staan verspreid in de meditaties (b.v. blz. 22 en 35). En verder, als men over de Schriftlezingen van "het" kerkelijk jaar gaat mediteren, en men is gereformeerd predikant, moet er dan niet iets gezegd worden met betrekking tot het onderhouden of het verwaarlozen van dit kerkelijk gbruik? De auteur doet alsof wij er alles van begrijpen (moeten) door, zonder voorwoord, met de "Eerste Zondag van Advent" in huis te vallen. De titel ("Met Twee Woorden") is ook een beetje geheimzinnig en het vermoeden dat dit een verwijzing is naar de stem van God en de stem van de Gemeente wordt pas bevestigd op blz. 79.

De stijl van Pijlman toont overeenkomst met die van Rothuizen en O. Jager. Er wordt veel gewerkt met woordspelingen en associaties. Er wordt ook hoe langer hoe meer Engels geschreven in de Nederlandse boeken: Het motto op de eerste bladzij is ontleend aan T. S. Eliot. Op blz. 22 komt een negro-spiritual ter sprake. Uitdrukkingen als "point of return" en "covenant love" klinken vertrouwd; maar het woord "gesettledheid" (blz. 16) zou zelfs een immigrant doen blozen. Naast zulke moderne uitdrukkingen kan men ook lezen dat de Heer "genaakt" (blz. 6, 129).

Al deze opmerkingen zijn min of meer van formele aard. Wat de meditaties betreft, die zijn altijd goed en veelal prachtig. Misschien moeten U en ik eerst wat wennen aan deze wijze van mediteren. Bijna speels gaat de auteur om met Bijbelfragmenten. Niet ieder zal dat vlugge spel direct vatten. Maar de auteur maakt niet zijn eigen verhaal. Elke meditatie belicht de Bijbelse prediking. De grootste waardering heb ik voor de wijze waarop de schrijver de eenheid van de drie Schriftgedeelten (Psalm, Apostellezing, Evangelie) in elke meditatie naar voren brengt. In alle 55 stukjes laat hij zien hoe deze schriftgedeelten elkaar steunen, aanvullen en verklaren en hoe hij aldus God's openbaring tot ons komt.

Hartelijk aanbevolen voor meditatie op elke zondagmiddag. Het boekje is keurig en goedkoop uitgegeven.

Andrew Kuyvenhoven

□□□

EVANGELIEVERKONDIGING IN WERELDPERSPECTIEF, Dr. C. A. van Peursen, Ds. C. Aalders, Dr. J. Blauw. Kok Kampen, z.j., 99 blz.

Het boekje is een deel van de serie "Gemeentetoerusting". Dit zijn publikaties van een Stichting binnen de Gereformeerde Kerken in Nederland die bezinning wil bevorderen van aktuele vragen in verband met het Kerk-zijn in het midden der twintigste eeuw. Vandaar de naam Gemeentetoerusting. En vandaar ook de titel van dit geschrift: Evangelie en Wereldperspectief. Want de Kerk moet het *Evangelie* vertolken en het Evangelie is voor de *Wereld* bestemd, de wereld zoals die vandaag bestaat.

Professor Van Peursen schrijft een inleidend hoofdstuk. Professor Blauw schrijft over de vraag hoe het Evangelie gebracht moet worden in de na-koloniale, multi-religieuze wereldsituatie (11-60). En Ds. Aalders gaat in op de vraag hoe de moderne mens met het Evangelie benaderd moet worden (61-98).

De wijze waarop beide schrijvers de moderne situatie schetsen is instructief. De positieve bijdrage — d.w.z. de zaak van de verkondiging van het Evangelie in deze situatie— is teleurstellend. Dat geldt vnl. de bijdrage van Ds. Aalders. Er zijn verzachtende omstandigheden: De artikelen zijn kort; ze zijn (slechts) bedoeld om tot bezinning te manen; het waren oorspronkelijk radiolezingen, en dat betekent dat men niet uitsluitend tot opbouw van de Gemeente spreekt. Desniettemin, het product ligt nu als en boek voor ons. In dit boek heeft Dr. Blauw ons verhelderend de les gelezen over de nieuwe situatie waarin wij de religies ontmoeten met de Blijde Boodschap. Maar als hij aan het eind van zijn betoog zegt dat wij nu "ruimte" en "tijd" hebben voor een dialoog met de andere godsdiensten, dan mag men toch met enig recht om een beter argument vragen. Want in hoeverre is die beschikbare "ruimte" niet een product van de secularisatie? En wat die "tijd" betreft, in een verrassende peroratie zegt Dr. Blauw: "Wie heeft de slogan uitgevonden dat het Koninkrijk Gods haast heeft?" — en dan maant hij ons om de zaken een beetje rustiger op te nemen. Men is geneigd hem te antwoorden dat de slogan — de roep om de haast van het Koninkrijk, geformuleerd is door de zielen onder het altaar. (Openb. 6:10). Hij zal het wel goed bedoeld hebben, maar hier liggen juist de problemen.

Ds. Aalders is "up-to-date" in zijn studie over de moderne mens en zijn "scientific mind". (Onwillekeurig gaan hij en ik Engelse termen gebruiken als we het over de moderne mens hebben). Soms vind ik dat hij overdrijft, b.v. als hij het heeft over de verschillende taalvelden waarin "fysicus, chemicus en bioloog" zich bewegen. M.i. zijn zij, tezamen met "de man van het bedrijfsleven" en "de man van de geesteswetenschap" in eenzelfde taalveld beland als zij zich met hun resp. huisvrouwen te bed begeven. Men moet daarom deze hindernis t.a.v. de Evangelieverkondiging ook weer niet overdrijven. Soms vind ik hem een ketter, maar zelf zegt hij dat de vele ketters samen de Kerk vormen (78), en de enige ketterij, zo verzekert hij ons herhaaldelijk, is wanneer men niet meer naar de stem van de broeder luisteren wil.

Ik wil best naar mijn broeder Aalders luisteren, maar ik veronderstel dat hij meer te zeggen zal hebben wanneer hij zijn reactiehouding tegenover een traditoneelconfessioneel gereformeerdendom heeft overwonnen. Zijn hoofdstukken over "het leed" mogen dan geschreven zijn op de toonhoogte van het moderne levensgevoel, ze doen heel weinig om de Boodschap van zonde en genade verstaanbaar te maken voor hen die buiten Christus Jezus zijn.

Andrew Kuyvenhoven

Het allerbeste in vers gesneden vleeswaren

Specials:

LUNCHEON MEAT	39¢ ½ lb.	Reg. 50¢	
BERLINER LEVERWORST	45¢ ½ lb.	Reg. 55¢	
BUS GROENTESOEP	17¢		
2 pk. CALIFORNIA SOEP	49¢	Reg. 60¢	
STEREO BESCHUIT	2/35¢	Reg. 21 each	
SPERZIEBOONTJES	2/98¢	Reg. 55 each	

Prachtige sortering WOL
Sterke Schoenen en Terlenka Rokjes voor School

ZIE DE MEEST UITGEBREIDE KEUZE IN HOLLANDSE EN ANDERE GEIMPORTEERDE ARTIKELEN BIJ:

Niemeyer's

Thistletown, Ont.
993 Albion Road
471-4842

Newmarket, Ont.
212 Main Street
895-5281

Zie HOLLAND

Sinds 29 augustus kunt U weer profiteren van de goedkope 21-daagse retours, geldig van maandag tot donderdag. Retour Montreal—Amsterdam $335.00, met inbegrip van passagebiljetten naar Brussel, Parijs en Londen.

Kinderen van 2 tot 12 jaar halve prijs, onder 2 jaar $33.50.

Wij verzorgen ook al Uw reispapieren. Boek bij de expert:

LUCAS KOOPS
Manager

VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av, Toronto 17 Ont.

SALEM

did not receive an answer to all letters recently mailed to many persons in Eastern Canada as yet.

Would you, please,

mail your answer now?

Canada's rol in de wereld :

Canada en de Verenigde Naties

door Marcus Van Steen

(Tweede artikel uit een reeks van vier)

(Can. Scene) — Het is een bekend feit dat Canada in de kringen van de Verenigde Naties hoog aangeschreven staat. Die reputatie is voornamelijk gevestigd door één man: Lester Pearson. Het is aan hem te danken dat Canada een belangrijke rol speelde tijdens de San Francisco Conferentie in april 1945 toen de statuten voor de wereldorganisatie werden opgesteld, en sindsdien heeft hij een belangrijke rol gespeeld in de onderhandelingen.

Toen hij in 1945 naar San Francisco ging om deel te nemen aan de conferentie die leidde tot U.N. Charter was hij Canadees ambassadeur in Washington. Als onderminister van Buitenlandse Zaken leidde hij de Canadese delegatie gedurende de eerste moeilijke jaren van de Verenigde Naties. Gedurende die tijd maakte hij zo'n grote indruk, dat vrijwel iedereen het er mee eens was toen hij in 1952 werd benoemd tot voorzitter van de Algemene Vergadering.

Het tegenwoordige prestige van Canada in deze organisatie is wel heel verschillend van de situatie in de vroegere Volkenbond. Niemand zal ooit over Mr. Pearson kunnen zeggen wat een Franse afgevaardigde op de Volkenbond eens zei over de toenmalige Canadese Eerste Minister Mackenzie King: "Hij heeft twee speeches — de één is over die drie duizend mijl lange grens zonder enige verdediging en de andere over de twee rassen die in één land samenwonen en -werken". Het grote verschil is dat tussen de tijd dat de Volkenbond werd opgericht en het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog Mr. King Canada's Eerste Minister was, wiens mening was dat als iemand zich nergens mee bemoeide, hij ook niet in moeilijkheden kon geraken. Toen Canada's afgevaardigde bij de Volkenbond, Mr. Riddell, voorstelde om alle olieleveringen aan Italië stop te zetten om de invasie van Abessynië tegen te houden—waarmee hij Canada dus schaarde aan de kant van hen die tegen agressie gekeerd waren, werd hij onmiddellijk door Mr. King verstoten. Nu echter is het geheel anders en in 1956 was het Mr. Pearson die voorstelde om politie-troepen onder auspiciën van de Verenigde Naties naar het Midden Oosten te sturen. Hij ontving daarvoor de Nobel Prijs voor de Vrede en werd op enthousiaste wijze gesteund door Mr. King's opvolger, Eerste Minister St. Laurent.

Canada is altijd bereid geweest om haar deel bij te dragen als dat nodig was, zelfs meer dan werd gevraagd om daarmee het doel van de V.N. te helpen bewerkstelligen, niet alleen wat betreft het bewaren van de vrede, maar ook voor zover het het beschikbaar stellen van economische hulp betreft. Canadese soldaten hebben de blauwe baretten van de Verenigde Naties gedragen in de Congo, in het Midden Oosten, op Cyprus en in Kashmir. Canada is in het verleden geaccepteerd door landen aan beide kanten van het IJzeren Gordijn, getuige de deelname van Canada, samen met Polen en India in het Internationaal Comitee voor Indo-China. Canadese experts hebben zitting gehad in takken van de Verenigde Naties zoals de Wereld Gezondheidsorganisatie, de Voedsel- en Landbouworganisatie en de Internationale Organisatie voor Burgerlijke Luchtvaart, die haar hoofdkantoor heeft in Montreal.

Het is natuurlijk helemaal niet moeilijk — en het wordt ook vaak gedaan — om de Verenigde Naties te beschouwen als een waardeloze organisatie, die idealen heeft die nu eenmaal niet te verwerkelijken zijn. Het moet echter van Canada worden gezegd, dat het met haar buitenlandse politiek altijd terdege rekening houdt met de Verenigde Naties, omdat het meent dat het alternatief van een verenigde wereld anarchie is. Dit gezichtspunt werd verleden jaar benadrukt tijdens het International Cooperation Year — een idee dat was voortgekomen uit de Canadese organisatie "Voice of Women", en dat door de Verenigde Naties werd overgenomen als een manier om aan alle volkeren te tonen dat er over de gehele wereld op veel meer terreinen samenwerking bestaat dan men zich over het algemeen realiseert. Het feit dat dit voorstel zo snel werd geaccepteerd door de leden van de Verenigde Naties bewijst wel, dat hoewel Canada niet een van de grootste of machtigste naties is, haar stem wordt gehoord en gewaardeerd.

BETTER BUSINESS BUREAUX

(Can. Scene) — Er zijn afdelingen van het Better Business Bureau in vrijwel alle grote centra in Canada. Het doel van hun bestaan is om de gebruiker te beschermen en vooral ook in het geval van immigranten kunnen deze bureaux van onschatbare waarde zijn, omdat juist zij zo vaak niet op de hoogte zijn van de artikelen die zij wensen te kopen en de zaken waarmee zij in contact treden.

Het B.B.B. is een vrijwillige organisatie die wordt gesteund door bijdragen van firma's, en die een volledige lijst bijhoudt van de gedragingen van zaken.

Voordat U grote inkopen doet doet U er goed aan om het plaatselijke kantoor van het Better Business Bureau op te bellen om U er van te overtuigen dat U te maken hebt met een betrouwbare firma. Een kort telefoongesprek kan U een hoop narigheid besparen.

Winnipeg's gedaante verwisseling

(Can. Scene) — Winnipeg's zakenlieden hebben de hoofden bij elkaar gestoken en zijn begonnen aan hun "Project '67" ter gelegenheid van het Eeuwfeest. Zij hebben het idee gecopiëerd van het Norwich Plan dat in 1957 met zoveel succes is uitgevoerd in Magdalen Street in Norwich, Engeland. Deze winkelstraat was in de loop der jaren zo achteruitgegaan door slordigheid en andere dergelijke oorzaken, dat de zakenlieden het niet konden bolwerken tegen de ontwikkelingen in nieuwere zakenwijken. Na grondige veranderingen bleek dat de verkopen in alle zaken weer omhoog gingen. En zo is Winnipeg nu dus van plan om de hele zakenwereld in de binnenstad een volkomen nieuw aanzien te geven, en waar U thans nog een indruk krijgt van veel rommelige winkels en oude gevels uit de vorige eeuw, zult U straks moderne winkels vinden met prachtige etalages.

Het programma staat onder auspicien van de Kamer van Koophandel in Winnipeg, de Professional Engineers Association, de Vereniging van Architecten in Winnipeg, de Downtown Business Association, de gemeentelijke autoriteiten in de stad, en van Metro-Winnipeg. De kooplieden zullen stellig worden geïnspireerd door het $15 miljoen kostende kunstcentrum, dat tegenover het stadhuis zal verrijzen en dat o.m. een theater, een concertzaal en een planetarium zal bevatten.

BUS MET EEN LEKKERE GEUR

Het rijden in een bus, hoe gemakkelijk ook, wordt meer dan eens veronaangenaamd door een onsmakelijke 'geur' die uit de uitlaatpijp komt.

In sommige amerikaanse steden in het midden-westen, zoals Des Moindes, Detroit en Cleveland, hebben de busondernemingen een halve 'ounce' parfum in de tank gegooid om de klanten te gerieven. Het resultaat schijnt bevredigend te zijn, want onlangs heeft de busonderneming in Bloomington, Ind. eveneens maatregelen genomen om de rit te veraangenamen. De onderneming vindt parfum echter wat te 'vrouwelijk' en heeft dit vervangen door een vloeistof dat naar zeep ruikt.

Verdien een boek door het aanbrengen van een abonnee op ons blad.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd Preparation H. Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

NAAR NEDERLAND !!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C. Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken

voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMO'S, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.